

ကြားကာလ မောင်ထင်

သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အဖေဟာ ခေတ်အဆက်ဆက် သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဆောင်းပါးတွေ အများအပြားရေးခဲ့ပါတယ်။ အဖေကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှာ အဖေရေးသားခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေသာ လုံးချင်းအဖြစ်နဲ့ကျန်ရစ်ပေမဲ့ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါးတွေကတော့ ဟိုနားတစ်ခု၊ ဒီနားတစ်ခုနဲ့ စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ဖလာနိုင်တဲ့ ဆောင်းပါးအတော်များများ ရှိနေပါသေးတယ်။

အဖေ မကွယ်လွန်ခင် မှတ်မှတ်ရရ 'မြန်မာ့နိုင်ငံရေး သုခမိန့်' နဲ့ 'လောကအမြင်' စာအုပ်နှစ်အုပ်သာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက်ကြောင့် စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးတဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို ရှာတွေ့ဆောင်းခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ရှာတွေ့ဆောင်းတဲ့အခါမှာ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ ထုတ်ဝေပြီး ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ 'ညားခါစ ပထမနှစ်' ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရှိပါတယ်။ မြန်မာ့နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ရပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို ရေးသားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'ဒုတိယနှစ်' ဆိုတဲ့ဆောင်းပါးကို ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို သရော်စာဆောင်းပါးအနေနဲ့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာ့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ရှစ်နှစ်အကြာ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ ထုတ်ဝေတဲ့ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ 'ရှစ်နှစ်ခရီး' ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့ပါတယ်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ 'အရည်အချင်းတိုးတက်ရေး' ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းမှာ 'ကြားကာလ' ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့ပြန်ပါတယ်။

အဲဒီဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်ကို ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ် အခြေအနေတွေနဲ့ ချိန်ထိုးကြည့်နိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ မျှော်လင့်မိလို့ စာအုပ်အမည်ကို 'ကြားကာလ' လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ပါတယ်။ ကြားကာလလို့ပဲ ပြောပြော၊ အသွင်ကူးပြောင်းရေးကာလလို့ပဲဆိုဆို ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ် အခြေအနေမှာ ဆောင်ရာ ရှောင်ရမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို 'ကြားကာလ' ဆောင်းပါးထဲမှာ ရှာတွေ့ရုံ ကြည့်ကြရင် တွေ့နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ညိုကိုး၏အမှာစာမှ

ကြားကာလ မောင်ထင်

ISBN9789997117885
MGH12
9 789997 117885
2,200.00KS

ကြားကာလ၊ မောင်ထင်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တီဆွ

စာမျက်နှာ ၁၉၆ + မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၂၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကြားကာလ
မောင်ထင်

ထေမာအကြံ၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- စီစဉ်သူရဲ့အမှာ	က
၁။ ညားခါစ ပထမနှစ်	၁
၂။ ဒုတိယနှစ်	၉
၃။ ဂျပန်ပြည်၏ မေဒေးနေ့	၁၈
၄။ ဖိလစ်ပိုင်ပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးတပ်	၂၂
၅။ အရှေ့အာရှ လူမှုကြီးပွားချမ်းသာရေးပြဿနာ	၂၈
၆။ ဂျပန်နှင့် စတာလင်ဆု	၄၁
၇။ လီမီး၏သတင်းများ	၄၇
၈။ အရည်အချင်းတိုးတက်ရေး	၆၁
၉။ ဂျပန်စစ် ဘယ်လိုပြီးခဲ့သလဲ	၇၆
၁၀။ ရှစ်နှစ်ခရီး	၉၇
၁၁။ တော်လှန်ရေးနေ့ စဉ်းစားခန်း	၁၀၈
၁၂။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ စေ့စပ်ပါ	၁၂၁
၁၃။ နယ်ချဲ့၏ သွေးခွဲစနစ် အောင်မြင်မှု	၁၂၉

၁၄။ ကြားကာလ	၁၃၈
၁၅။ ထူးမခြားနား	၁၄၆
၁၆။ အဏုမြူပုံဖောက်ခွဲခြင်း	၁၅၅
၁၇။ ဂျပန်နိုင်ငံ လက်နက်ချခဲ့စဉ်က	၁၆၆
၁၈။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးပြီလား	၁၉၁

စီစဉ်သူရဲအမှာ

စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေပြီဆိုရင် စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာကို စကားဦး၊ စကားချီး၊ နိဒါန်း၊ အမှာစာ၊ မှတ်ချက် စသဖြင့် ပါစမြဲဖြစ်ပါတယ်။

အခု အမှာစာကို အဖေရေးခဲ့တဲ့ 'မြန်မာ့နိုင်ငံရေး သုခမိန်' စာအုပ်ထဲက စကားချီးနဲ့ ကိုးကားတင်ပြချင်ပါတယ်။

“ယေဘုယျအားဖြင့် စကားချီး ဆိုသည်မှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းနှင့်ဆိုင်သော မှတ်တမ်းဖြစ်လေရာ သူ မပါလည်း ပြီးနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ရိုက်နှိပ်ရန် အကြောင်းဆုံလာလျှင် ထိုစကားချီးသည် ထုတ်ဝေသူတို့ အတွက်သာမက စာဖတ်သူအတွက်လည်း ဗဟုသုတဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်” လို့ ရေးသားခဲ့တာ မှတ်သားရပါတယ်။

ဆရာ မောင်ထင်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ စာရေးဆရာ အဖြစ်သာ အသိများကြပါတယ်။ အဖေ့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကို မေးရင် အဖေက 'သတင်းစာဆရာ' လို့ ဖြေပါတယ်။

“သတင်းစာ အလုပ်ဟာ သမိုင်းသုတေသီတွေ နဲ့ အမျိုးတော်ပါတယ်” လို့ အဖေက ဆိုပါတယ်။

အဖေ့ရဲ့ စာရေးသက်တစ်လျှောက်မှာ ဝတ္ထုထက် ဆောင်းပါးကို အရေးများခဲ့ပါတယ်။

“သတင်းစာသမားဟာ လူတွေရဲ့ နေ့စဉ် အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပြီး အတိတ်က ကံအကြောင်း တရားဟာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘယ်လို အကျိုးပေးသလဲဆို တာ မှတ်တမ်းတင်ရပါတယ်” လို့ ဆိုပြန်ပါတယ်။

“အဲဒီလို မှတ်တမ်းတင်ရင်းနဲ့ အနာဂတ်ကို လည်း မျှော်ကြည့်ရတယ်” လို့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

အဖေ ရေးသားခဲ့တဲ့ဆောင်းပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေ့ရဲ့စေတနာကိုလည်း အခုလို ဖွင့်ဟရေးသားခဲ့ပါ တယ်။

“... .. လောကအတွက် ပြောရလျှင် မှန်ကန် သောလမ်းစဉ်ကို ကျင့်သောကြောင့် သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်မည်။ သမ္မာအာဇီဝ ထွန်းကားသောအခါ မနုဿ လောကသည် ငြိမ်းချမ်းသာယာလိမ့်မည်။ စာရေးသူ ၏ အရင်းခံစေတနာမှာ နိုင်ငံတော်ငြိမ်းချမ်းရေးကို တက်ညီလက်ညီတည်ဆောက်ပါစေဟူသော စေတနာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤစေတနာဖြင့် ဤစာကို ရေးသားပြုစုရာ

စာရေးသူသည် သတင်းစာဆရာတို့၌ရှိသော အတတ်
 ပညာကို အသုံးပြုပါသည်။ သတင်းစာဆရာသည်
 နေ့စဉ်ဖြစ်ပေါ်နေသမျှသော သတင်းအချက်အလက်
 တို့ကို စိစစ်လေ့လာရသည်။ ဤသို့ လေ့လာသော
 အခါ အချက်အလက်များ ပေါက်ပွားရာ ဝန်းကျင်ကို
 လည်းကောင်း၊ ထိုဝန်းကျင်ထဲ၌ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို
 လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အစပ်ကို
 လည်းကောင်း၊ ထိုအဆက်အစပ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
 လာသော အကျိုးအပြစ်တို့ကိုလည်းကောင်း ပြည်သူ
 တို့ ဉာဏ်ပွင့်စေအောင် လေ့လာရေးသားရသည်”
 လို့ သတင်းစာဆရာတစ်ဦးရဲ့တာဝန်ကို ရေးသားတင်ပြ
 ထားပါတယ်။

ဒါ့အပြင်

“ခေတ်ကို အနုစိတ်၍ ပိုင်းခြားကြည့်သောအခါ
 မနေ့ကဖြစ်စဉ်ကို ယနေ့ဖြစ်စဉ်ကဲ့သို့ လှေကမ်းထစ်
 မစွဲလမ်းသင့်ချေ။ ဤလောက၌ ထင်မြင်ချက်ဟူသည်
 မှာ ပြုပြင်စီရင်ခြင်း သင်္ခါရနှင့် မကင်းနိုင်။ ပညတ်
 ကိစ္စတို့၌ ပရမတ်ဟု တမ်းတမ်းစွဲ မပြုသင့်ချေ။ အဓိက
 အချက်ကိုသာလျှင် ပဓာနပြုသင့်သည်” လို့ တိုက်တွန်း
 ထားပါတယ်။

သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အဖေဟာ
 ခေတ်အဆက်ဆက် သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဆောင်းပါး
 တွေ အများအပြားရေးခဲ့ပါတယ်။ အဖေကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှာ
 အဖေရေးသားခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေသာ လုံးချင်းအဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်

ပေမဲ့ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါးတွေကတော့ ဟိုနား
တစ်စု၊ ဒီနားတစ်စုနဲ့ စာအုပ်အဖြစ် ထွက်မလာနိုင်တဲ့
ဆောင်းပါး အတော်များများရှိနေပါသေးတယ်။

အဖေ့ရဲ့ စေတနာအရင်းခံဖြစ်တဲ့ 'နိုင်ငံတော်ရဲ့
ငြိမ်းချမ်းရေးကို တက်ညီလက်ညီ တည်ဆောက်နိုင်
ပါစေ' ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးသားခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေက
လက်ချိုးရေတွက်လို့ရအောင် နည်းပါးခဲ့ပါတယ်။ အဖေ
မကွယ်လွန်ခင် မှတ်မှတ်ရရ 'မြန်မာ့နိုင်ငံရေး သုခမိန့်'
နဲ့ 'လောကအမြင်' စာအုပ်နှစ်အုပ်သာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒီအတွက်ကြောင့် စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း
မပြုရသေးတဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီလို ရှာဖွေစုဆောင်းတဲ့အခါမှာ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါ
ရီလမှာ ထုတ်ဝေပြီး ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ 'ညား
ခါစ ပထမနှစ်' ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရှိပါ
တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို ရေးသားခဲ့တာ
ဖြစ်ပါတယ်။

'ဒုတိယနှစ်' ဆိုတဲ့ဆောင်းပါးကို ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်
မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာ့
နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို သရော်စာဆောင်းပါးအနေနဲ့ ရေး
သားခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရပြီး ရှစ်နှစ်
အကြာ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ ထုတ်ဝေတဲ့ မြဝတီ
မဂ္ဂဇင်းမှာ 'ရှစ်နှစ်ခရီး' ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့
ပါတယ်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ ‘အရည်အချင်း တိုးတက်ရေး’ ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းမှာ ‘ကြားကာလ’ ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်ကို ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ် အခြေအနေတွေနဲ့ ချိန်ထိုးကြည့်နိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မျှော်လင့်မိလို့ စာအုပ်အမည်ကို ‘ကြားကာလ’ လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ပါတယ်။ ကြားကာလလို့ပဲ ပြောပြော၊ အသွင်ကူးပြောင်းရေးကာလလို့ပဲဆိုဆို ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ်အခြေအနေမှာ ဆောင်ရာ၊ ရှောင်ရမယ့်အကြောင်း အရာတွေကို ‘ကြားကာလ’ ဆောင်းပါးထဲမှာ ရှာဖွေဖတ်ရှုကြည့်ကြရင် တွေ့နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ကြားကာလ’ ဆောင်းပါးနိဂုံးပိုင်းမှာ....

“ဗျူရိုကရက်တို့ကို လူထုအကျိုးဆောင် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုဖြစ်အောင် အဆင့်ဆင့် မည်သို့ သိမ်းသွင်းမည်ဟူသောအချက်ကို မည်သူမျှ မစဉ်းစားကြချေ။ ဒီမိုကရေစီ ဖြစ်စေသတည်းဟု ဆိုလိုက်လျှင် ဒီမိုကရေစီဘီလူးသည် ဒီမိုကရေစီမင်းသားဖြစ်လာရမည်ဟုသာ တွေးကြဟန်တူသည်။ ဤလောက၌ မင်းသားအသွင်ဟန်ဆောင်သော ဘီလူးသည် ဘီလူးအစစ်ထက်ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်” လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ကျန်ဆောင်းပါးတွေကတော့ စစ်ပြီးခေတ်အခြေအနေကို ရေးသားခဲ့တဲ့ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပအကြောင်း

ဆောင်းပါးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ဂျပန်စစ် ဘယ်လိုပြီးခဲ့သလဲ’ ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါး ဟာ အဖေ့ရဲ့ ပင်ကိုရေးဆောင်းပါးအဖြစ်နဲ့ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ နှစ်ပေါင်း ၃၀ အကြာ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှာ ‘၁၉၄၅ ခု ဩဂုတ်လ ဂျပန် နိုင်ငံလက်နက်ချခဲ့စဉ်က’ ဆိုတဲ့ ဘာသာပြန်ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

အဖေ့ရဲ့ဆောင်းပါးတွေကို အဖေရှိစဉ်ကတည်းက ထုတ်ဝေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိခဲ့ပေမဲ့ ခေတ်ကာလအခြေအနေအရ ထုတ်ဝေနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

အခု ဆောင်းပါးတွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း အချက်အလက်တွေကို မှတ်တမ်းတင်ရရင်...

ညားခါစ ပထမနှစ် (ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၄၉)၊ ဒုတိယနှစ် (ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၅၀)၊ ဂျပန်ပြည်၏ မေဒေးနေ့ (သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၅၁)၊ ဖိလစ်ပိုင်ပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးတပ် (သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၅၁)၊ အရှေ့အာရှ လူမှုကြီးပွားချမ်းသာရေး ပြဿနာ (သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၅၁)၊ ဂျပန်နှင့် စတာလင်ဆု (သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ မတ်လ၊ ၁၉၅၂)၊ လီမီး၏ သတင်းများ (မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၅၃)၊ အရည်အချင်းတိုးတက်ရေး (မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၅၆)၊ ဂျပန်စစ် ဘယ်လိုပြီးခဲ့သလဲ (ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လ၊

၁၉၅၄)၊ ရှစ်နှစ်ခရီး (မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ၊
 ၁၉၅၆)၊ တော်လှန်ရေးနေ့စဉ်းစားခန်း(ရွှေမဝမဂ္ဂဇင်း၊
 မတ်လ၊ ၁၉၅၆)၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိ စေ့စပ်ပါ (ရွှေမဝ
 မဂ္ဂဇင်း၊ မတ်လ၊ ၁၉၅၇)၊ နယ်ချဲ့၏ သွေးခွဲစနစ်
 အောင်မြင်မှု (နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၆၁)၊ ကြား
 ကာလ (နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၆၂)၊ ထူးမခြား
 နား (နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၆၂)၊ အထူးမြူ
 ဗုံးဖောက်ခွဲခြင်း (မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ၊
 ၁၉၆၇)၊ ၁၉၄၅ ခု သြဂုတ်လ ဂျပန်နိုင်ငံလက်နက်
 ချခွဲစဉ်က (စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ သြဂုတ်လ၊ ၁၉၈၄)၊
 ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးပြီလား (စတိုင်သစ်ရသစုံ
 မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၁)... တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အထက်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ဆောင်းပါး ၁၈ ပုဒ်ဟာ
 ၁၉၄၉ ခုနှစ်ကနေ ၂၀၀၁ ခုနှစ်အထိ ၅၂ နှစ်အတွင်းမှာ
 ရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ
 တယ်။ အဖေကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှာ ထုတ်ဝေဖြစ်တဲ့ မြန်မာ့
 နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ့
 နိုင်ငံရေးအတိတ်သမိုင်းနဲ့ မျက်မှောက်ခေတ် အခြေအနေ
 တွေကို ပေါင်းကူးပေးတဲ့ ဆောင်းပါးတွေလို့ ကျွန်တော့်အနေ
 နဲ့ ထင်မြင်ယူဆမိပါတယ်။

ညီကိုး
 အင်းစိန်မြို့နယ်
 ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
 ၂၀၁၈ ခု၊ သြဂုတ်လ၊ ၂၂ ရက်။

ညားခါစ ပထမနှစ်

သူကလေးနှင့်ညားခါစ ပထမနှစ်မှာ ပျော်လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။ မိမေ့၊
 ဖမေ့၊ ဆွေမေ့၊ မျိုးမေ့၊ သူငယ်ချင်းမေ့ မေ့ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်
 တည်း အိမ်တစ်ဆောင်လုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ကာ ညားပြီးရင်း ညား
 ရင်း ဆိုသလို အိမ်ထောင်ဦးသူခကို တဖြူဖြူခံစားပြီးနေလိုက်ရရင်....
 လင်မယားညားခါစ ယင်းသို့ စိတ်ကူးမိကြသူအပေါင်းမှာ
 အသချေနှင့် အနန္တ။ သို့သော် တကယ်တမ်းညားကြပြီဆိုသောအခါ...
 လင်မယားနှစ်ယောက် လူလုံးပြဟန်ဓာတ်ခုတ်ဖို့ ဝယ်လိုက်
 ခြမ်းလိုက်ရသည်က အမော...။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်
 များရှိလျက်နှင့် မပြည့်စုံသေးဟူ၍ သဘောရကာ ဝယ်ပြီးရင်း ဝယ်ရ
 သည်ကလည်း မနားရ။ မယားကလည်း ညားခါစ လင်တော်မောင်ကို
 စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြု၍ ချက်ပြုတ်... ကြော်လှော် ကျွေးရသည့်
 အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျမသက်သာ။ ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်မှ ရသော
 ဝင်ငွေထက် လင်မယားနှစ်ယောက် အူမြူးပြီး သုံးဖြုန်းသော ငွေက
 ပို၍နေသောကြောင့် မိဘဆွေမျိုးများထံမှ ယူရသည်ကလည်း မလောက်

နိုင်။ သည်အထဲမှာ လင်မယားအရာမြောက်ပြီဆိုတော့ လူဘော်ဝင်လာပြီ၊ လူဘော်ဝင်လာပြီဆိုတော့ အရပ်က သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကို တစ်အိမ်ထောင်ပဲဟု အသိအမှတ်ပြုလာပြီ။ သို့ကလို့ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံလိုက်ရပြီဆိုလျှင် ဟိုအလှူ ဒီအလှူ ဟိုမင်္ဂလာဆောင် ဒီမင်္ဂလာဆောင် တွေမှာ ပွဲတိုးအောင် မိမိကိုယ်ကို မိမိမွမ်းမံခြယ်လှယ်ပေးရုံမျှမကသေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ဂုဏ်မငယ်ရအောင် ထည့်ရသော အလှူငွေများ ကလည်း ရှိသေး၏။

ကြာတော့ ဆန်အိုးထဲ ဆန်မရှိ။

ထိုအခါကျတော့မှ လင်မယားဆို၍ ညားပြီးရင်း ညားရုံမျှနှင့် ဝမ်းမဝနိုင်ပါကလားဟု သတိတရားရမိသည်။ သတိရသောကြောင့် ငွေဝင်လမ်းအတွက် အလုပ်ကို ပိုလုပ်ရသောအခါ ခါးကလေးနည်းနည်း လောက် ချည့်လာလေတော့ 'ဟင်း' ခနဲ သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။

သည်အထဲမှာ မိန်းမလုပ်သူက အနီးဆုတ်ပြီး ကလေးအင်္ကျီချုပ် နေပြီ။ ဟောဗျာ... ညားမယ်မှ မကြံသေးဘူး၊ ပတ္တမြားကြုတ်က ငုံ၊ ငုံ လွန်းလှသကွာ...။ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ရမလားလို့ အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်...၊ သား... သမီး သံယောဇဉ်ဆို တဲ့ နှောင်ကြိုးက... တည်းတော့မှာပါကလား။

ယင်းသို့လျှင် ဝမ်းရေးအတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးအတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နှောင်ရေးအတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အနှောင်အဖွဲ့အထုံးများသည် လင်မယားတစ်စုံတို့၏ ညားခါစ စည်းစိမ်ကို ရစ်ပတ်ချည်နှောင် ဖွဲ့ထုံးလိုက်လေရာ...၊ အိမ်ထောင်သည်၏ သုခဆိုသည်မှာ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက် သွားပြီးလျှင် တစ်ချက်တစ်ချက်၌ စိတ်အခန့်မသင့်၍ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကျိတ်ကျိတ်ပြီး နှောင်ဂျိန်ဇာတ်ပင် ခင်းလိုက်ရသေးသည်။

သည်လိုအခါမျိုးကျတော့မှ “အမ်းမယ်လေးဟဲ့ ဘယ်မလဲသုခ၊ လင်မယားညားတယ်ဆိုတာ အမှန်မှာတော့ ဒုက္ခပါကလားနော်” ဟူ၍ လင်မယားနှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူညည်းမိသော ဟူ၏။

ဪ... ဘာဂလိုတိုတိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လွတ်လပ်ရေးနှင့် ညားခဲသည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်သွားပေပြီ။ ထိုညားခါစနှစ်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ တဟင်းဟင်းနှင့် ငှက်ဖျားတက်သလို ညည်းခဲသည်မှာ အထက် အဆိုပါလင်မယားနှစ်ယောက် ညည်းကြသည်ထက်ပင် ချူသံပါလှပါကလား။

လွတ်လပ်ရေးရပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ သွားချင်တိုင်းသွား၊ လာချင်တိုင်းလာ၊ စားချင်တိုင်း စား၊ နေချင်တိုင်း နေ၊ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမည်... ကျွန်ုပ်တို့၌ ခြေထောက်နှင့် မသွားဘဲ ခေါင်းနှင့် သွားနိုင်ခွင့်၊ ပါးစပ်နှင့် မစားဘဲ ဟိုသင်းနှင့်စားနိုင်ခွင့်၊ အဲ... သို့ကလို မူလအခွင့်အရေးတွေ ရှိသည်မဟုတ်လား။

သို့ကလိုဆိုလျှင် လွတ်လပ်ရေးရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခွန်ပေးချင်မှ ပေးမည်။ ကြွေးပြန်ဆပ်ချင်မှ ဆပ်မည်။ သူလုပ်လို့ရတဲ့ စပါးဟာ သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင်ကိုယ့်စပါးပေါ့။ အစိုးရသစ်တောကြီးဝိုင်းထဲက သစ်တွေဟာ... လူထုသစ်တွေပဲ။ လိုချင်ရင် လွတ်လပ်စွာ ခုတ်ယူ။ ရွှေတွင်း၊ ငွေတွင်း၊ ပယင်းဒုဋ္ဌာဆိုသဟာတွေ ကိုယ့်ဟာလို့ သဘောထား။ ရေနံတွင်းဆိုရင်လည်း အဲ... အဲ...ဒါတော့ မလုပ်ကြနဲ့ဦး။ ကိုယ့်အစိုးရပိုင်တဲ့ဟာကိုမှ လွတ်လပ်စွာ အနိုင်ကျင့်တော်မူကြပါ။ ဥပမာ- ဇေလီဖားတုံးတွေကို ထင်းဆိုက်လိုက် ဆိုက်နိုင်ပါကြောင်း။ တယ်လီဖုန်းကြိုးများ ဖြုတ်၍ အိမ်သုံးပစ္စည်းလုပ်လိုက် လုပ်နိုင်ကြောင်း။ သေနတ်တွေ လုလိုက် လုနိုင်ကြောင်း။ ငွေတိုက်ကို ဖောက်လိုက် ဖောက်နိုင်ပါကြောင်း။ တစ်ယောက်၏ ဇီဝိန်ကို တစ်ယောက်က လွတ်လပ်စွာ ဖြုတ်လိုပါက

ဖြုတ်နိုင်ပါကြောင်း...။ မော်တော်ဘတ်စ်သမားများလည်း အရမ်းပြေးလိုက ပြေးနိုင်ပါကြောင်း။

အဲလေ... ဇီဝိန်ကိုတောင်မှ လွတ်လပ်စွာ ဖြုတ်ခွင့်ရနေမှ မော်တော်ဘတ်စ်သမားတွေကို ခန့်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။

လွတ်လပ်ရေး တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်သည့် အခါသမယကြီး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးဆိုသဟာ ဘာလဲဟု စဉ်းစားကြည့်လျှင် ကောင်းမည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော အချက်တို့ကို လွတ်လပ်ရေးဟု ခေါ်ရမည်လော...။ လွတ်လပ်ရေးဆိုသဟာ ဘယ်သင်းလဲ။ လွတ်လပ်ရေးမရခင်က ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးဆိုသော အခြင်းအရာကို စိတ်ကူးထဲတွင် အမျိုးမျိုးထည့်၍ ကူးမိကြည့်ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးကို ဥပမာပေးလေ့ရှိသည်။ လောက၌ လေထက် လွတ်လပ်နိုင်သောအရာကို စိတ်ကူးတွင် ထည့်၍မရပြီ။ လေဆိုသည်မှာ တိုက်ချင်သည့်အခါ တိုက်သည်။ မတိုက်လိုလျှင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေနိုင်သည်။ တိုက်လိုလျှင် အရှေ့က တိုက်တိုက်၊ အနောက်က တိုက်တိုက်၊ တောင်က တိုက်တိုက်၊ မြောက်က တိုက်တိုက်၊ တိုက်ချင်သည့်ဘက်က တိုက်နိုင်သည်။ ဘယ်သူ့ဩဇာကိုမှ ခံနေစရာ မလို။ လေပြည်လေညင်း တိုက်လိုလျှင် တိုက်နိုင်သည်။ လေပွေမွေ့လိုသလား မွေ့နိုင်သည်။ မုန်တိုင်းသတ်လိုက်ဦးမလား၊ သတ်နိုင်သည်။ မည်သူမျှ လေမင်းကို စောဒကတက်နိုင်ခွင့် မရှိ။ လေမင်းထင်သလို စိုင်းနိုင်သော မူလအခွင့်အရေးများ ရှိသည်။

ထိုလေမင်းကို ဥပမာပြု၍ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိသောလွတ်လပ်ရေးသည် ထင်သလို စိုင်းနိုင်သော မူလအခွင့်အရေးများကို ပေးထားသည်ဟု အဆွေ ထင်မိပါသလော။

အဆွေက ယင်းသို့ ထင်မိပါသည်ဟု ဆိုပချေသော်... အဆွေရေ၊ စိတ်လည်းမရှိနဲ့နော်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အနားမကပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ကြောက်တယ်။

လွတ်လပ်ရေးဟူသည့် သာမန်အဓိပ္ပာယ်မှာ... အနှောင်အဖွဲ့မှ ကင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်... အနှောင်အဖွဲ့ဟူသော စကားကို ဆန်းစစ်ကြည့်လိုသော် မည်သူ၏အနှောင်အဖွဲ့ပါနည်းဟု စောဒက တက်ရပေမည်။ အဖြေမှာကား တစ်ပါးသူ၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ ကင်းခြင်း ကို လွတ်လပ်ရေးဟု သာမန်အားဖြင့် ခေါ်ဆိုရပါမည်။

တစ်ပါးသူတို့၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ ကင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ပေပြီ။ ဤစကားမှန်၏။ သို့သော် တစ်ပါးသူ၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်လပ်ခဲ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပေါက်လွတ်ပဲစား မထားနိုင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နှောင်ဖွဲ့ရပေဦးမည်။

ဟင့်အင်း... သည်လိုသာဆိုလျှင် လွတ်လပ်ရေးဆိုသဟာ ဘာ လုပ်ဖို့တုံး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်ပြီး နှောင်ဖွဲ့နေတဲ့နောက် လွတ်လပ်ရေး အရသာဆိုသဟာ မြက်ခြောက်ဝါးရတာလောက်မှ ကောင်းပါဦးမည် လား။

သည်မလေ မိတ်ဆွေ။ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖွဲ့စည်း၊ နှောင်ထုံး၊ ကွပ်ကဲ၊ ထိန်းသိမ်း၊ စောင့်ရှောက်၊ အုပ်ချုပ်ရတာလောက် ကောင်းတဲ့အရသာဟာ နိုင်ငံရေးလောကမှာ မရှိဘူးခင်ဗျာ။ တရား သဘောနှင့် ပြောဦးမလား၊ တရားသဘောနှင့်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဆုံးမရခြင်းသည် အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ကတောင်မှ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီးမှာ ကျုပ်တို့ကို... အပ္ပမာဒေန သမ္မာ ဒေထလို့ မှာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ မမေ့မလျော့ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်နိုင်မှသာလျှင် လွတ်လပ်ရေးသည် လွတ်လပ်ရေးနှင့် တူ ပေမည်။

စင်စစ် လူမှန်လျှင် မလွတ်လပ်ပေ။ တိရစ္ဆာန်ကို ကြည့်ပါ။ သူ

သည် လူ့ထက်လွတ်လပ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဟိရိသြတ္တပ္ပတရား၏ ကွပ်ကဲမှုကြောင့် အိမ်ထောင်သားမွေးအမှုတို့၌ပင်လျှင် ကျစ်လျစ်စွာ ဣန္ဒြေကို ဆောက်တည်ရသည်။ အောင်နက်တို့လို နီမတို့လို ဆိုလျှင် ဖြင့် မိတ်ဆွေတို့ တော်သလင်းလမှာ မြင်တော်မူကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

အရိုးနှစ်ချောင်းကို ခွေးနှစ်ကောင်ဆုံ၍ လုကြသည့်အခါ သူရထိုက်၏၊ ငါရထိုက်၏ဟူ၍ ဟောင်ဟိန်းကာ တရားတွေ့ကြသည်။ ထိုတရားကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ နားရွက်ပြတ်အောင် ကိုက်သူနိုင်တမ်းဟု သဘောထား၍ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဘယ်မျှလောက် လွတ်လပ်ပါသလဲ၊ ချင့်၍သာ ကြည့်ကြပါကုန်။

စားကွက်တစ်ကွက်ကို လူနှစ်ယောက်တက်နင်းမိပြီ ဆိုကြပါစို့။ ထိုအခါ လူဟူသည် မလွတ်လပ်သောကြောင့် ခွေးတို့၏ထုံးကို နှလုံးမမူနိုင်ဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားရွက်ပြတ်အောင် ကိုက်ခြင်းမှ ရှောင်ကွင်းကာ ယဉ်ကျေးမှုရှိကြသူများပီပီ ရုံးပြင်ကနားသို့သွားရောက်၍ တရားဥပဒေတို့ကို အကိုးအကားပြုကာ သူရထိုက်၏၊ ငါရထိုက်၏ဟု တရားတပေါင်တွေ့၍ ယူကြသည်။

ခွေးတို့ဘောင်၌ တရားဥပဒေမရှိ၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာဟူ၍ မရှိ၊ စည်းမျဉ်းဟူသည်မှာ နတ္တိ၊ ကျင့်ထုံးဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။

လူတို့ဘောင်၌ကား လူတို့၏မလွတ်လပ်သော မူလအခွင့်အရေးများကြောင့် တရားဟူ၍ရှိရသည်။ ဥပဒေဟူ၍ ရှိရသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာဟူ၍ ထားရသည်။ စည်းမျဉ်းကို စောင့်စည်းရသည်။

လူတို့ဘောင်၌ သားသမီးကို မိဘက ချုပ်တည်း အုပ်ထိန်းရသည်။ တပည့်ကို ဆရာသမားက ပညတ်နှိပ်ကွပ်ပေးရသည်။ ကျွန်ကို အရှင်က ဝေဖန်ခန့်ခွဲပေးရသည်။ လူကို ရဟန်းက ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်တို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ပေးရသည်။ မယားကို လင်က၊ လင်ကို မယားက ထိန်းသိမ်း

ချုပ်တည်းပေးရသည်။ အဆွေခင်ပွန်းအချင်းချင်းလည်း မတိမ်းမစောင်းရ
အောင် ထိန်းကျောင်းပေးရသည်။

စင်စစ် လွတ်လပ်ရေးဆိုသည်မှာ မိမိ၏လွတ်လပ်ခွင့်ကို အများ
၏အကျိုးငှာ စွန့်လွှတ်ပူဇော်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးဆိုသည့်အရာမှာလည်း မိမိကိုယ်
တွင် အမျိုးနှင့်နိုင်ငံဟူသော သံယောဇဉ်ကြီးကို တင်းကျပ်စွာ ရစ်ပတ်
ချည်နှောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်ရေးမရမီက ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်ကျိုးအတွက် များစွာ
လွတ်လပ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ကျိုးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အမျိုးနှင့်တိုင်းပြည်
ကို ငဲ့စရာမလို။ အရှင်သခင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းတို့ ကြည်ဖြူအောင်
အမျိုးနှင့်တိုင်းပြည်ကို လှည့်၍ထောင်းနိုင်လျှင် ကိုယ်လိုရာကို လွတ်
လပ်စွာရသည်။

ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်ရေးရပြီဟူ၍ ဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းတည်းဟူသော အနှောင်
အဖွဲ့များအကြားတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မလွတ်လပ်ဖြစ်ကြပေသတည်း။

ညားခါစ လင်မယားတို့မှာ အိမ်ထောင်ရေးသုခကို ဒုက္ခဟု
ညည်းညူကြဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လွတ်လပ်ရေးသုခကို ဒုက္ခ
ဟု ညည်းညူမိကြပေမည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ဘာကြောင့် ညားကြသတုံး။
အစကတည်းက မညားကြလျှင် အေးရော့ မဟုတ်လား။ ညားကြရသမျှ
ဒုက္ခဆိုလျှင် လောက၌ အိမ်ရာထောင်ခြင်း မရှိနိုင်ပြီ။ သို့ပါသော်လည်း
ကမ္ဘာတည်သည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့တိုင်တိုင် လူတို့သည် မင်္ဂလာဆောင်
လျက်ပင် ရှိကြကုန်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်။

ဪ... ဒါကတော့ဗျာ... အဲသလို ညားခါစ ဒုက္ခကိုက သုခ
ဖြစ်လို့ခင်ဗျို့။

ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည်လည်း လွတ်လပ်ခါစ ဒုက္ခကို သုခ
ဟူ၍ပင် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ယူဆလိုက်ရပါသတည်း။

ရှုမဝ၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၂၀၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၄၉

ဒုတိယနှစ်

သူကလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ညားလာလိုက်ကြသည်မှာ တစ်နှစ်သာ ပြည့်သွား
ရော၊ ဘာဇိမ်မျှ မတွေ့ခဲ့ရသေးဘူးခင်ဗျာ။ သို့ပေမင့် နောက်နှစ်နှစ်
ပြည့်ရင် ဇိမ်တွေ့တန် ကောင်းပါလေရဲ့လေ။ ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်
တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ဇိမ်တွေ့နိုး တွေ့နိုးနှင့် ဖတ်ဖတ်သာမောရော၊
ဘယ်မလဲ သည်ဇိမ်။

ကြည့်စမ်းပါဦး အရပ်ကတို့... သူကလေးကို ကျွန်တော် မရမက
ပိုးပန်းတုန်းက ဘယ်လောက်များ ချစ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်ကို ရပ်သိ
ရွာသိပါပဲခင်ဗျာ။ သူက ချောချောလှလှ ရေဆေးငါး။ ကျွန်တော်ကမူ
သူကလေးကို ရပါမည့်အကြောင်း ယောက္ခမလောင်းကြီးကို ထင်းခွေ
ပေးရ၊ ရေခပ်ပေးရနှင့် ရုပ်ကိုက ရုပ်ကြမ်းကြီးပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒီအထဲမှာ
ယောက္ခမလောင်းကြီး ကေတိကာတိလုပ်နေလျှင် သမီးကို ကားတင်ယူ
ဖို့အတွက် တော်လှန်လိုက်ရပါသေးသည်။ တော်လှန်ရေးစခန်းမှနေ၍
မိန်းမောင်းထိဆိုပြီး နောင်ဂျိန်ဇာတ်ကလည်း နှစ်ကြိမ်ကိုးခင်ဗျာ၊ သည်
တော့ကာ... ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရစရာမရှိဘူးခင်ဗျာ၊ အမာရွတ်

ချည်းပဲ။ သည်မလေ အရပ်ကတို့... ကျွန်တော့်ရုပ်ကို ကြည့်ပါ။ ကုသက အစ်ကို အစ်ကိုဟု နှစ်ခွန်းဆင့်၍ ခေါ်ရပါသည်။

သူ့ကို ယူသာယူခဲ့ရော ဒီနေ့အထိ သူ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်ပါ သည်ဟု မပြောသေး။။ ဪ... မိန်းမ မိန်းမ၊ သင်းကို ပိုးတုန်းကလည်း “မင်း ငါ့ ကြိုက်သလား” ဟု မေးသည်ကို ဘာမျှပြန်မပြော။ “အဖေတို့ အဖေတို့ သဘော” တဲ့၊ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် သူနှင့်ညားသော ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တုန်းကတောင်မှ “ကဲ အမိရယ်... မင်းနဲ့ငါ နဲ့ အကြင်လင်မယား ဖြစ်ပါပြီကွာ၊ မင်းငါ့ကို ချစ်လို့ယူတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား” ဟု ကျွန်တော် လူပျိုစကား ပြောလိုက်ပါသေးသည်။ သို့သော် သူက “အို... ညားပဲ ညားနေမှ ဥစ္စာ မေးစရာလား၊ ဖေဖေက ရှင်နဲ့ ပစ်ထားခဲ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူ နေရစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာအထူးမေးစရာလိုသေးသလဲ။ ရှင်ကသာ ကျွန်မကို ချစ် သလား၊ မချစ်ဘူးလား နှစ်နှစ်ကာကာ စဉ်းစားတော်ရေ၊ ရှင် မချစ်တဲ့ နေ့မှသာ ကျွန်မက ခွဲသွားမှာပဲ” အဲသည်လို ပြောပါသည်။

မိန်းမဆိုတော့ သည်လိုပဗျာ။ သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တော့ ချစ်မှာ ပါပဲ။ အဲဒါနှင့်ပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ချစ်ပြီးရင်း ချစ်လာလိုက်သည်။ အချစ်လမ်းစဉ်မှာ နှင်းဆီကော်ဇောကြီး ခင်းထားသလို ဖြူးနေမှာပဲဟူ၍ ကျွန်တော်တွေ့ပြီး စိတ်ကြီးဝင်ခဲ့မိပါသည်။ သို့ပေမင့် သူ့ကို ကျွန်တော့် လက်ထဲ အပ်ခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးက သူပထွေးကိုးခင်ဗျာ၊ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် တစ်မိမ့်တစ်မိမ့်တွေ့ရင်း စဉ်းစားမိသည်ကား... “အင်း... ကောင်မကိုး” ကျွန်တော်ကမူ သူ့ကို ယောက္ခမကြီးက သားအရင်းပမာတမျှ ချစ်နေ၍ စိတ်တူသဘောတူ ပေးစားတာပဲဟု အောက်မေ့မိသည်။ ဪ... လက်စသတ်တော့... သည်လိုကိုး။

အဲသည်အထဲမှာ “ကောင်မကလေးနဲ့ မင်းနဲ့တော့ ရှေ့သွား

နောက်လိုက် ညီသက္ကာ” ဟု ညားစတုန်းက ချီးမွမ်းသော လူတစ်သိုက် ရှိပါသေးသည်။ သူတို့ကို နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲနိုင်ပါသည်။ တစ်မျိုးကား (ဝါ) သခင်နု လေသံကို အတုခိုးချရလျှင် နံပါတ်တစ်၊ အင်မတန်မှ ချစ်ခင်သော ဆွေမျိုးသားချင်း ညီရင်းအစ်ကိုများ၊ နံပါတ်နှစ်၊ အင်မတန် မှ ရင်းနှီးသော ရပ်ဝေးနေ မိတ်ဆွေများ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဆွေမျိုးသားချင်း ညီရင်းအစ်ကိုထဲကဆိုလျှင် ပထမဦးစွာ မောင်မောင်ကွန်သည် “အမယ်လေး၊ မင်းနဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ဟာ နတ်ဖက် တာပဲဟ၊ ငါ ထောက်ခံသဟေ့” ဟု မြှောက်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် လည်း အဟုတ်မှတ်၍ သူ့ကို ယုံခဲမိပါသည်။ “အေးကွာ၊ မင်းတို့ သဘောတူတဲ့နောက် မင်းမရိုးကို မင်းတို့က အစ်မကြီးသဖွယ် စောင့်ရှောက်ကြလကွာ” ဟုပြောမိပါသည်။ လက်စသတ်တော့ သည်အကောင် သည် ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်၍ ခဲဖိုးတောင်းပါသည် ခင်ဗျား။

အားလုံးသိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကောင်မ ကလေးကို မေတ္တာရှိလွန်း၍သာ ဇွတ်မှိတ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့်ညားခါစက ကျွန်တော် ဘိုင်အကြီးအကျယ်ကျနေသည်ကို အရပ် က သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် “တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မခွဲပါဘူးကွာ၊ ခဲဖိုးတောင်းဖို့ သူများအတွက် ထားလိုက်စမ်းပါ၊ မင်းသာ ငါ့အိမ်ပေါ်က မဆင်းဘဲ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝ အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာမှာ ငါနှင့်အတူနေထိုင် ရင်း အုပ်ချုပ်တာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။ ပြောရင်း မတ်တတ်က သူအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး ယခုတိုင် သခွတ်ပင်က မီးတကျည်ကျည် လုပ်နေပါသည်။

သို့ရာတွင် ညီငယ်တစ်ဦးရှိသေး၍ အားကိုးရပေဦးမည်ဟု အောက်မေ့နေစဉ် ညီတော် မောင်ရဲဖြူလည်း ကျွန်တော့်ကို မောင်မောင်

ကွန်နှင့်ပင်းပြီး ဆော်လိုက်ပါသေးသည်။ သူက အိမ်ပေါ်မှ ရိုးရိုး တန်းတန်း ဆင်းသွားသူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်နားရင်းကို တစ်ချက် လောက် ခပ်စပ်စပ်ကလေး အုပ်သွားပါသေးသည်။

မသကာဆိုလျှင် သည်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ အထူးစဉ်းစား ကြည့်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခဲဖိုးတောင်းတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အိမ်သားတစ်စု ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားသင့်လှပါ သည်။ သို့သော် ရိုင်းလိုက်လေဗျာ။ ဟိုအကောင်ကြီး မစဉ်းစားတတ်ပေ မင့် ဒီကောင်ကလေးသည် ကျွန်တော်နှင့် လက်ပွန်းတတီးမို့ ကြပ်ကြပ် စဉ်းစားသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်တော် ပြောပါမည်။ မောင်မောင် ကွန်မှာ အမှန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူသည်ကို မရှုဆိတ်ပါ။ သူ့သဘောက သည်ကောင်မလေးကို ဂျစ်ကားစုတ်နှင့်တင်ပြီး ယောက္ခမ ကြီး ထားပစ်ခဲ့သော အိမ်မှာမနေဘဲ သူ့ဘကြီး ဆိုဗီယက်ထံ ခိုးပြေးရန် ကြံထားသူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ဘကြီးက တစ်ခါမျှ “ငါစောင့်ရှောက် မည်” ဟု ယောင်၍မျှ မပြောရသေးပါ။ သူ့ဘကြီး၏ နေရပ်မှာလည်း ဂျစ်ကားနှင့် တစ်ထောက်သွား၍ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျံပြီးလျှင် မြင်းလှည်း ကလေး တစ်တန်စီးပါမှ ရောက်နိုင်သော အရပ်ဖြစ်ပါသည်။

အဲသည်အခါမှာ ကူဖော်လောင်ဖက် အင်မတန် အားကိုးရသူမှာ မောင်ရဲဖြူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အစ်ကိုကြီးအကြံတွေ သိပ်မဟန်ကြောင်း ကျွန်တော်သည် မောင်ရဲဖြူနှင့် ဆွေးနွေးမိပါ၏။ သို့သော် ငတိကလေး က မောင်ကွန်ဘက် ခပ်ပါပါကိုး၊ ပါပါစေ၊ ကျေနပ်ပါသည်။ သူ ဘယ့် လောက်ပါပါ ညီရင်းအစ်ကိုတစ်တွေဖြစ်၍ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ပေါင်း ထုပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။ သို့သော် သူတစ်ခုသိသင့်ပါသည်။ တစ်ဖက်က ရွှေယောက်ဖသည် ကျွန်တော်မိန်းမယူမည်ဟု သံသ့မျှကြားကတည်း က ဖအေမသေခင် အမွေတောင်းနေပြီ မဟုတ်လော။

ကျွန်တော့်ယောက်ဖအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိသည်။ လူကတော့ လူရိုးကြီးပါပဲ။ သို့သော် ပထွေးဆီမှာ အတူတူနေကြတုန်းက ပထွေးက သူ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားသည်။ သူကလည်း ဒါကို အဟုတ်ကြီး ထင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေထဲမှာ သူက အမဲလိုက် ဝါသနာပါ၍ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကြီးကို ပစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေယောက်ဖသည် ဘဝင်မြင့်နေသည်။ နှစ်လုံးပြုးကြီး တယမ်းယမ်းနှင့် အမွေစကားပြောသည်။ “မင်းတစ်ကျပ်ရရင် ငါလည်း ခြောက်ဆယ့်လေး ပြားက မျောက်ပွန်းရင် မယူဘူးလကွ” ဟု ဆိုပါသည်။ သူသည်လည်း အိမ်ဦးခန်းမှနေ၍ အတော်ဆူသောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က “ယောက်ဖရာ... သည်လောက် ဆူစရာ မလိုပါဘူး၊ အိမ်နီးပါးချင်းတွေ အားရအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မင်းလိုချင်တာ ငါပေးပါ့မယ်” ဟူ၍ ပြောစ ရှိပါသေးသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်က ကျွန်တော့်ယူနီဖောင်း သေတ္တာကြီး ကို ဓားနှင့် ကပ်ဖွင့်ပြီး ကြေးငွေပစ္စည်းများကို အလစ်သုတ်ပြေးပါကရော။ ထို့နောက် အိမ်နားကပ်ပြီး အနုကြမ်းစီးရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိပါသေးသည်။ သို့သော် တောင်တန်းမှ ရောက်လာသော ညီအစ်ကိုတစ်စုနှင့် ကိုယ့် အိမ်ကိုယ် စောင့်ရှောက်နိုင်လွန်း၍သာ ယနေ့အထိ သည်လင်နှင့် သည် မယား ပေါင်းနေကြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောင်တန်းမှ ညီအစ်ကိုများမှာ အနေဝေးသော်လည်း အရေးကျလျှင် တစ်အိမ်တည်း အတူနေလာသည့် ညီအစ်ကိုတစ်စုထက်ပင် အားကိုးရပါသေးသည်။

ဤကဲ့သို့ ပယောဂဝင်ပြီး မှော်ပေါက်သော ရွှေယောက်ဖသည် ရွာစဉ်လျှောက်၍ ကြိမ်းမောင်းနေသည့်အခါမျိုးမှာမှ မောင်ရဲဖြူအိမ်ပေါ် မှ ဆင်းသွားသည်မှာ ရာဇဝင်ရိုင်းလှပါသည်။ တစ်လောတုန်းကဆိုလျှင် မောင်မောင်ကွန်သည် ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့လာပြီး ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း၍ တုတ်သိမ်းနှင့် ပစ်ပါသေးသည်။ တုတ်နှင့်ပစ်သည်ကို ကျွန်တော် ဗွေ

မယူလိုပါ။ သို့ရာတွင် လုံချည်လှန်ပြသွားသည်က အတော်ရိုင်းသည်။ ကျွန်တော့်မိန်းမက အလွန်စိတ်ဆိုးပြီး “ရှင်တို့ အမျိုးဟာ ဒီလိုပဲလား” ဟု နှုတ်ခမ်းစု၍ပြောသည်။ အမျိုးထိ မချီအောင် နာတတ်သော ကျွန်တော်မှာ မိန်းမက ပစ်ပြေးမှာစိုး၍ ဘာမျှ မပြောဝံ့ပါ။ အဲသည် အချိန်မှာ မောင်ရဲဖြူကလည်း အိမ်ခေါင်ကို အုတ်ခဲတင်ပါသည်။ ခေါင်မိုးမလုံ၍ ခဲလုံးများ စားပွဲပေါ်ကျလာပါသေးသည်။ ရွှေယောက်ဖ မှာ သူ့ဟာသူငွေများ ဗုန်းသွားသည်ကို မလုံသောကြောင့် “ဟေ့... မင်း ငွေကလေး မဖြစ်စလောက် ယူမိတာကို မင်းမကျေနပ်ရင် ငါတူးထားတဲ့ ရေတွင်းတစ်လုံးကို မင်း အပိုင်ယူလကွာ...” ဟု ပြောပြီးလျှင် အိမ်ကို ငှက်ကြီးတောင်စားနှင့် ပစ်ပါသေးသည်။ ဓားသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းနှင့် လက်နှစ်လုံးလောက် သိပြီး လွင့်သွားပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း သဘောထားကြီးကြီးနှင့် သည်းခံပြီးလျှင် ရွှေယောက်ဖကို ချောမော့ကာ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် ဆွဲခေါ်လိုက်မိပါသေး၏။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့် မိန်းမဆီက လက်ဝတ်လက်စားများရလျှင် အိမ်ပြန်လာမည် ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စကားနည်းရန်စဲဆိုသလို ပေးမည်ဟု ကြံလိုက်ပါ သေး၏။ သို့သော် အိမ်စောင့်သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ကုတ်သတိပေး ၍သာ ကျွန်တော်မပေးဘဲ နေလိုက်ပါသည်။ ကံကောင်းလို့ဗျာ... သီသီ ကလေးပဲ၊ ဟိုတုန်းက သူတောင်းတာ အကုန်ပေးလိုက်လျှင် သည်အချိန် မှာ ကျွန်တော်ဖြင့်လျှင် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ပေါင်သုံးရသည့်ဘဝသို့ ကျရောက်ဖို့ပင် ရှိပါတော့သည်။

သည်အထဲမှာ ရပ်ဝေးက မိတ်ဆွေတွေဆိုတာ မပြောနှင့်တော့ဗျာ။ အိမ်မှာ ညီအစ်ကိုတစ်စု ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ဟိုလူမြောက် ပေး သည်လူမြောက်ပေးလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပင်လယ်ရပ်ခြားကနေ ကလော်ဆဲပါတော့သည်။ “သည် မအေပေးဟာ တို့နဲ့ အတူတူနေပါဆို

တာ မနေလို့သည်လို ဖြစ်ရတာ၊ ကြာရင် ခွေးဇာတ်ခင်းတော့မယ်...” ဟု တချို့က ပြောပါသည်။ တချို့ကမူ ကရုဏာသံကလေးဖြင့် “ဪ... ကောင်မကလေး လင်ယူမှားလို့ သနားလိုက်ပါရဲ့၊ သင်းတို့ညီအစ်ကို တစ်စု သောင်းကျန်းနေလို့ပေါ့။ နို့မို့ရင် ကောင်မကလေး စားချင်တာ စားဖို့ မန်နီအော်ဒါနဲ့ ငွေပို့လိုက်ပါရဲ့...” ဟု လောကွတ်ချော်ကြသည်။ တချို့ကမူ “ဟေ့... မင်းတို့လင်မယားနေတဲ့ အိမ်မှာ ခေါင်မိုးယိုနေတာကို ပြင်ချင်ရင် ပြော၊ တို့ လာခဲ့မယ်လေ” ဟု မျက်စပစ်ကြပါသည်။ တချို့ကလည်း မီးဖိုချောင် ချိုးချိုးကျဖြစ်နေသည်ကို ပြင်ရန် ငွေထုတ်ပေးမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်က ယုံကြည်လေးစား၍ ငွေထုတ်ပေးချင်လည်း ပေးပါဟု ဆိုသော် “ငွေဆိုတာ အလကား ရတာမှတ်လို့လား၊ မင်း ငွေလိုချင်ရင် မင်းအိမ်နောက်ဖေးက ဥယျာဉ်ထဲမှာ တို့ကို တဲဆောက်ဖို့ အခွင့်ပေးမလား....” ဟု မေးပါသည်။ သည်အထဲမှာ ခွေးဘီလူးနှင့်တူသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က စပ်ဖြူဖြူနှင့် သိပ်ထိုး နှိပ်ထိုးပြောလိုက်ပါသေးသည်။ သူက... “အစက ငါမပြောလား... မင်းမိန်းမယူရင် တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါကြိုတင်ပြီး ဟောထားတာ မမှန်ဘူးလား....” ဟု ငေါ့ပြောရင်း သူ့ဗေဒင် မမှန်မှန်အောင် ရွှေယောက်ဖအား သွေးထိုးပေးပါသည်။

သည်အထဲမှာ အချင်းချင်းကလည်း တယ်ခက်တယ်ဗျာ.... အိမ်မှာ မျောက်ရုံးအောင် ဆော့သော ညီငယ်တစ်ယောက်လည်း ရှိပါသေးသည်။ သူ့ကြောင့် ထမင်းစားခန်းပေကျနေသည်ဟု မောင်မောင်နစ်က အကြောင်းပြပါသည်။ မောင်ရဲဖြူကလည်း “သူထမင်းစားပြီး လက်မဆေးဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်အိမ်တည်း အတူမနေချင်တာ” ဟု ဆိုပါသည်။ ရွှေယောက်ဖကလည်း ကျွန်တော့်ကို “ဟေ့.. မင်းညီ ပလုတ်မကျင်းဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် တို့ တစ်ခြင်ထောင်တည်းမှာ အတူ မအိပ်နိုင်

ဘူး၊ အာပုပ်စော်နံတယ်” ဟု အော်ပါသည်။ သို့သော်လည်း... ဘာပဲဖြစ်
 ဖြစ်ဗျာ... သည်ကောင်ကလေးတစ်ကောင်ပဲ အိမ်စောင့်ဖော်ရသည်။ သူ့ကို
 ချောတန်ချော၊ ငေါက်တန်ငေါက်နှင့် ဆိုဆုံးမရတော့မှာပဲ။ သိပ်လည်း
 မငေါက်ဝံ့ဘူးဗျာ၊ သည်အကောင် စိတ်ဆိုးလျှင် ဖက်ကိုက်တတ်သည်။
 ပြီးတော့လည်း နေရာတကာတိုင်း ပါချင်သည်။ ဖိုးပါကြီးဆိုတာ သူပါပဲ
 ခင်ဗျာ။ ဧည့်သည်နှင့် စကားပြောလျှင် သူ အိမ်ဦးခန်း ရောက်နှင့်ပြီ၊
 မီးဖိုဆောင်ထဲ ခေါ်သွင်းထားပြန်လျှင်လည်း ပေါင်မုန့် ခဏခဏ နှိုက်စား
 သဗျ။ သည်အထဲ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဘော်လီအင်္ကျီထဲက ငွေနှစ်ကျပ်ကို
 မုန့်ဖိုးမရှိလို့ ဆို၍ အပျောက်ရိုက်လိုက်သေးသည်။ ခုတော့ လူကြီးများ
 အားလုံးက ခြောက်ထား၍ နည်းနည်းငြိမ်သွားသဗျာ။ ဒါနှင့်ပဲ သူ့ကို
 ယခု ပွဲထုတ်နေရသဗျာ။ အဲ အခုတော့... ကိုယ့်လူက အိမ်မှာ ဦးမစီးရ
 သည့်အတွက် စိတ်အနည်းငယ် ကောက်နေသည်။ သို့သော် သူ့ကို
 ငြိမ်းချမ်းရေး မုန့်ပျားသလက်ပေးထားပြီး ကျွန်တော့် ချောထားရပါသည်။
 သို့ပါလျက်နှင့်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးမုန့်ကို သူတစ်ဦးတည်းပိုင် ရေစွရီ
 လုပ်၍ ဟိုလူရန်ထောင် သည်လူရန်ထောင်နှင့် လူစွာလုပ်နေသောကြောင့်
 အမြဲစောင့်ပြောနေရပါသည်။

ဟာ မဖြစ်ပါဘူး၊ နေ့မအိပ်ရ ညမအိပ်ရနှင့်မို့ ညီအစ်ကိုချင်းဆိုပြီး
 လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မရပါဘူး။ ခွေးမသားကလေးတွေ အပြုတ်ဆော်မှ
 ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အရပ်ကတို့... ကျုပ်ကို ဆွဲမထားကြနှင့်တော့၊
 ဟေ့ ဖိုးပါကြီး... ငါ့ညီ မင်းလည်း အစ်ကိုကြီးနောက်က လိုက်ခဲ့ကွာ။
 တစ်ချီလောက်ထွက်ပြီး အိမ်ပြေးတွေကို ကြိမ်နှင့် နှက်ကာ အိမ်ပြန်ခေါ်ရ
 အောင်၊ အေး... ငါက ရှေ့က ကြိမ်ဝင့်နေတုန်း မင်း ငါ့နောက်ကနေပြီး
 ခြေမဆွဲနှင့်နော်။ အဲ... အဲ ဟုတ်ပြီ ဘယ်မလဲ ကြိမ်လုံးဟဲ့ ကြိမ်လုံး
 ဘယ်မလဲ။ သည်ကောင်လေးဟာ ခက်သကွာ၊ ဘိုင်ကျတယ်ဆိုပြီး

ဒီကြိမ်လုံးကိုများ ရောင်းစားလိုက်လေရောသလား။ ဪ... ဪ...
 စပါးထွက်များအောင် လယ်ထွန်ရင်း နွားကိုရိုက်ရတာနဲ့ ကြိမ်လုံးလည်း
 ဖွာထွက်နေသတဲ့လား၊ အေး... အေး... ဒီလိုဆို မင်းတော်သကဲ့ ငါ့ညီ၊
 သွားသွား... ထရံမှာ ညှပ်ထားတဲ့ ကြိမ်လုံးအသစ်ကို ယူခဲ့စမ်း၊ မရှိတော့
 ဘူး။ အို... ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ အိမ်ထရံဖာတုန်းက ကြိမ်သပ်ပြီး
 နှီးချည်လိုက်ပြီတဲ့လား၊ အေး... ကောင်းရောပေါ့ကွာ၊ ဗျို့ ဟိုဘက်နားက
 အိမ်က ဆရာကြီးတို့၊ ကျုပ်ညီလေးတွေ ဆုံးမဖို့ ကြိမ်လုံးတစ်လုံးလောက်
 ခဏငှားစမ်းဗျာ၊ ဟဲ့... ဖိုးပါကြီး သည်အကောင်ကလည်း အရေးထဲမှာ
 အိမ်ခန်းထဲ ပြုတ်ပြုတ် လုပ်နေပြန်ပြီ။ ဝင်လကွာ၊ ဝင် ဝင် ဝင်ပြီး
 အဲဒီမုန့်ပျားသလက်ကြီးကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ခဲထား၊ ဘယ်သူမှ
 မပေးနဲ့လကွာ၊ မင်းသဘောရှိ။

အမ်းမယ်လေး... အဲသည်လို အော်အော်ငေါက်ငေါက်နှင့် ဒုတိယ
 နှစ် ကုန်သွားပြန်ပြီဗျို့။ အဲ အဲ... နောင်နှစ်များ ကြိမ်စကြာနှင့် ရိုက်ခေါ်
 လိုက်လို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ပြန်ပြီး စုစုဝေးဝေး ဖြစ်သည့်အခါ မီးဖို
 ဆောင်ထဲတွင် ထမင်းပွဲလုပြီး စားကြလို့ ကျွက်စီကျက်စီနှင့်နေမှာ
 မြင်ယောင်သေးသဗျာ။

အင်း... သို့သော်လည်း ထိုစိတ်ညစ်စရာတို့ကို သည်းညည်းခံ
 ၍ ယခုတိုင် ကျွန်တော့်ကို ပေါင်းနေသော အိမ်က မအဝှာအား ကျေးဇူး
 တင်လှပါသည်။ ငါတို့လင်မယား ညားကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချစ်
 ချင်တိုင်း ချစ်လိုက်မဟဲ့ ဟူ၍ အားခဲထားလေသမျှ အိမ်ကြီးမှာ ဤမျှ
 လောက် ဝရန်းသုန်းကားနိုင်နေလျှင် တော်ရုံတန်ရုံမိန်းမ ဖြစ်ပါက
 လင်ငယ်မနေသည့်တိုင်အောင် မိဘအိမ်သို့ ပြန်ပြေးပေလိမ့်မည်။

ရှုမဝ၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၃၂၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၅၀

ဂျပန်ပြည်၏ မေဒေးနေ့

ဤခေတ်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကောင်ခတ်နေသော ခေတ်ဖြစ်၏။

ထိုကျွန်ုပ်တို့ကောင်တို့ကား အရှေ့နှင့်အနောက် ဒီမိုကရေစီအင်အား စုများဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်ုပ်တို့ကောင်ခတ်နေချိန်၌ တိုင်းသစ်ပြည်သစ် ထူထောင်နေသော လွတ်မြောက်ပြီးစ နိုင်ငံတို့၏ အခြေမှာ မြေစာပင်ပမာ တမျှ ရှိနေပေသည်။

ဤအတွင်း အနောက်ဒီမိုကရေစီသမားက အရှေ့ဒီမိုကရေစီတို့အား အပြတ်တိုက်ရန် အင်အားစုနေ၏။ အရှေ့ဒီမိုကရေစီသမားတို့ကလည်း အပြီးတိုင် ပြန်လှန်ချေမှုန်းမည်ဟု ကြုံးဝါး၍နေ၏။

သို့ရာတွင် ဝါဒတစ်ခုက အခြားဝါဒတစ်ခုကို လက်နက်နှင့် အနိုင်တိုက်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ်တို့ မထင်ပေ။ နာဇီဝါဒကို လက်နက်နှင့် ချေမှုန်းလိုက်ပြီဟူ၍ ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် စေ့စေ့တွေးလိုက်သော် နာဇီဝါဒသည် လက်နက်ကြောင့် ကျေပျောက်သွားသည်ဟု မဆိုသာ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး မဟာမိတ်တို့က အနိုင်ယူလိုက်သည်၏ အခြားမဲ့၌ နာဇီဂျာမနီကို နာဇီဝါဒထက် သင့်မြတ်သောဝါဒတရားတို့ဖြင့် ဆွယ်ယူလျက်ရှိခြင်းကြောင့် နာဇီဝါဒမှာ ဝပ်သွားသည်ဟု

ယူဆဖွယ် ရှိနေသည်။ ထို့ပြင်လည်း ဝါဒတိုက်ပွဲမှာ အဆုံးသို့ မရောက်သေးသောကြောင့် နာဇီဝါဒမျိုးပြုတ်ပြီဟူ၍ ယခုအချိန်၌ ရဲရဲကြီးမဆိုသာပေ။

ကျွန်တော်၏ အတ္တနောမတိကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဝါဒတစ်ခုကို လက်နက်နှင့် တိုက်ထုတ်ချေမှုန်းခြင်းဆိုသည်မှာ ရယ်ဖွယ်သာ ဖြစ်၏။ ဝါဒတစ်ခုက အခြားဝါဒတစ်ခုကိုတိုက်လျှင် ထိုအခြားဝါဒက ပို၍ကောင်းမှ အောင်မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အမေရိကန်ဝါဒက ရုရှား၏ ဩဝါဒထက်သာသည်ဟု ဆိုလျှင် သူ့ဝါဒသည် ရုရှားဝါဒထက်ကောင်းကြောင်း လုပ်ပြမှပင်လျှင် သာကြောင်း ထင်ရှားပေလိမ့်မည်။ အပြန်အလှန်သဘောအားဖြင့်လည်း ရုရှားဝါဒသည် အမေရိကန်ဝါဒထက်ကောင်းကြောင်းကို ပြနိုင်မှသာလျှင် သာကြောင်းထင်ရှားမည်ဖြစ်၏။

ယခုမူကား တစ်ဦးကတစ်ဦးကို နိုင်လိုမင်းထက် အကြောင်းပြ၍ နေသည်ဖြစ်ရကား ဝါဒတိုက်ပွဲမှာ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဆီသို့ ရှေ့ရှု၍နေပေသည်။

ယခုအခါ ဝါဒတိုက်ပွဲကို အကြောင်းပြ၍ ဂျပန်ပြည်၌ ကွန်မြူနစ်တို့ကို နိုင်လျက်ရှိ၏။ ယင်းသို့ နှိမ်သည့်အကြားထဲမှ ခေါင်းထောင်၍ ထလာတတ်သည်ကို သတိတရားရကြစေရန် ဖော်ပြလိုပေသည်။

မနှစ်က ဂျပန်ပြည်တွင် ကိုရီးယားအရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကွန်မြူနစ်တို့ လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားခဲ့၏။ တိုကျိုမြို့ရှိ မီးရထားဘူတာရုံတွင် ကွန်မြူနစ်တို့သည် လျှို့ဝှက်စွာ ပိုစတာများ ကပ်ခဲ့၏။ ဂျပန်ပုလိပ်သည် ချက်ချင်းပင် အရေးယူပေသည်။ သို့သော် မြေအောက်လုပ်ငန်းမှာ ပီရိလှသဖြင့် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တို့ကို ယခုတိုင် လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သေးချေ။

ယခုလည်း မက်အာသာ၏ ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းများ

အကြားမှ ဒီမိုကရက်တစ်ဂျပန်ဟု အမေရိကန်တို့က ခေါ်ဝေါ်နေသော ကျွန်းတွင် ကွန်မြူနစ်ဝါဒမျိုးစေ့များသည် အညောင့်ပေါက်လျက်ပင် ရှိနေပေသည်။

လွန်ခဲ့သော မေဒေးက တိုကျိုမြို့ ရှိဘာပန်းဥယျာဉ်ဝယ် အလုပ် သမားသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်များသည် မေဒေးနေ့ကို ကျင်းပလေသည်။ ထုံးတမ်း စဉ်လာအရ ဆိုလျှင် ဂျပန်ပြည်၌ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကစ၍ မေဒေးကို ပလာဇာနန်းဥယျာဉ်၌ ကျင်းပစမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု မေဒေး ကျင်းပသော အလုပ်သမားများမှာ ကွန်မြူနစ်ဆန်သည်ဆို၍ ပလာဇာ မှ ရှိဘာဥယျာဉ်သို့ မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်လူထုနှင့်စာသော် ရှိဘာ ဥယျာဉ်၌ တွေ့ရသောအလုပ်သမားလူထုမှာ လက်တစ်ဆုပ်မျှပင် ရှိ သည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးသဘော၌ ထိုလက်တစ်ဆုပ်သမားများပင် လျှင် ခြယ်လှယ်လေ့ရှိသည်ကို သတိမူသင့်ပေသည်။

ဂျပန်ပြည်၌ လက်ငင်းပြဿနာမှာ စစ်ပြေငြိမ်းရေးစာချုပ်ပင် ဖြစ် သည်။ ဂျပန်အလုပ်သမားတို့၏ ဆန္ဒကား ကမ္ဘာ့အဝန်း ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိရန် လက်နက်တပ်ဆင်ရေးကို ဆန့်ကျင်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် လည်း မေဒေးနေ့၌ ဆန္ဒပြကြပေသည်။

ဂျပန်အလုပ်သမားများအဖို့ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတတို့မှာ အာဇာနည်နိုင်ငံများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မေဒေးနေ့၌ စတာလင်၏ရုပ်ပုံကို ကိုင်မြှောက်ကာ ဘန်ဇိုင်းဟု ကောင်းချီးပေးကြ သည်။ အလုပ်သမားသမဂ္ဂများအပေါ်တွင် ဂျပန်ကွန်မြူနစ်များ၏ ဩဇာသက်ဝင်နေသည့်အလျောက် မေဒေးကျင်းပရေး စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ အရင်းရှင်ဝါဒကို ရှုတ်ချကြလေသည်။ အရင်းရှင်တိုက်ဖျက်ရေး၊ အမေ ရိကန် ဆန့်ကျင်ရေး၊ အလုပ်သမားစည်းရုံးရေး စသည်တို့ကို သီချင်း စပ်ဆိုကာ မေဒေးနေ့၌ သီဆိုကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ခေါင်သူကြီး

လုပ်သူကား 'ကဘူကီ' ဟု ခေါ်သော ဂျပန်အကတွင် နာမည်ကြီးသူ ကချေသည် ချိုဂျူရာကဝါ ရာဇာကီ ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ယခုအခါ ကွန်မြူနစ်ဩဇာခံ ပြဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် ခေါင်းဆောင်လုပ်၍နေသူ ဖြစ်သည်။

ဤပြကွက်ကလေးကို ကျွန်တော် ဖော်ပြနေသည်မှာ အခြား ကြောင့် မဟုတ်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ချေမှုန်းနေပါပြီဟုဆိုသည့်အကြား ထဲက ဂျပန်ပြည်၌ ယနေ့အဖို့ ဘယ်ဘက်ယိမ်းနေသည်ကို အကဲခတ်မိ နိုင်ရန် ပြဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်စင်စစ်... ကမ္ဘာ့အာဏာအုပ်စုများသည် ဘာဝါဒ ညာဝါဒ ဟူ၍ ဝါဒကို ခေါင်တည်ကာ အာဏာလုလျက် ရှိကြသည်ချည်း ပင်။ တကယ့်ဝါဒကို တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးဖြင့် မကောင်း ကောင်း အောင် ပြုလုပ်သွားကြမည်ဆိုလျှင် ဤမျှလောက် ရန်ဖြစ်နေစရာ မလို ချေ။ ဤ အထဲတွင် ဝါဒတစ်ခု မကောင်း၍ လက်နက်နှင့် တိုက်ဖျက် နေပါသည်ဟု ကြွေးကြော်နေသည်မှာ ရယ်စရာသက်သက်ပင် ဖြစ်ချေ သည်။ မကောင်းသောဝါဒကို တိုက်ဖျက်ရန်မှာ ကောင်းသောဝါဒနှင့်သာ တိုက်ဖျက်နိုင်လိမ့်မည်။ မကောင်းသောနည်းကို ကောင်းသောနည်းနှင့် တိုက်ဖျက်ရသည်ဟုသာ ကြားဖူးသည်။ ယခုမူကား စစ်ဘီလူးတို့သည် ကောင်းသောနည်းကိုပင်လျှင် မကောင်းသောနည်းလမ်းနှင့် ရှာဖွေလျက် ရှိကြလေရာ ဤကမ္ဘာကြီးမှာ ကမောက်ကမပင် ရှိနေသေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဝါဒကောင်းကို လက်ကိုင်ထားရှိသူပင်လျှင် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ကျင့်ကြံသည်ဟု ကြားသိရလျှင်လည်း ဘာမျှအံ့ဩ မနေနှင့်၊ သည်အတိုင်း ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သွေးသောက်၊ အမှတ် ၆၅၊ ဇွန်၊ ၁၉၅၁
□

ဖိလစ်ပိုင်ပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးတပ်

ယနေ့ အရှေ့တောင်အာရှတိုက်၏ ပြဿနာမှာ အလိုပြည့်ရေးပြဿနာ သာလျှင် ဖြစ်ဘိ၏။

အခြားထွေထွေထူးထူးတွေးရန်မလို၊ ယနေ့အရှေ့တောင်အာရှ တိုက်သားတို့သည် အလိုပြည့်လိုကြ၏။

အသို့နည်း။ အရှေ့တောင်အာရှတိုက်သားတို့တွင် အချို့တို့မှာ လွတ်လပ်လိုသောဆန္ဒ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံပြီဖြစ်လျက်နှင့် ဘာ အလိုမပြည့်ဖြစ်နေပါသနည်း။

အနောက်ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတို့က လွတ်လပ်ရေးကို သူတို့ပေးမှ ရနိုင်သည်ဟူသော မာနစွဲဖြင့် ယင်းသို့ မေးကောင်းမေးကြလိမ့်မည်။

လူမျိုးတစ်မျိုးအနေနှင့် အလိုပြည့်ရန် အချက်သုံးချက်ရှိသည်။ နိုင်ငံရေးအလိုပြည့်ချင်သည်။ စီးပွားရေးအလိုပြည့်ချင်သည်။ စိတ္တသုခ လိုချင်သည်။ ထိုအလိုဆန္ဒသုံးခုကို ကျွန်ုပ်တို့အရှေ့အာရှတောင်ပိုင်းသား အားလုံးတို့ ရရှိပါပြီလော။ အားလုံးကိုမဆိုထားနှင့်ဦး။ လွတ်လပ်ပြီးသော မြန်မာနိုင်ငံ၊ ယိုးဒယားနိုင်ငံ၊ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံနှင့် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတို့၌

ပင် ထိုအလိုသုံးပါးကို အပြည့်အစုံရပါပြီလော။

အဖြေမှာ ထင်ရှားလှ၏။ မရကြသေးဟုသာ ဖြေရမည်ဖြစ်၏။ လွတ်လပ်သောနိုင်ငံတို့၌ နိုင်ငံရေးအလိုပြည့်ပြီဟု ဆိုသင့်သည်ကို ထားပါဦး။ စီးပွားရေးနှင့် စာရိတ္တသုခ ဆိုသည်မှာ အဘယ်သို့ ရောက်နေမှန်း မသိရပေ။ အထူးသဖြင့် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ရေးကို အမေရိကန် ဒေါ်လာပြားကြီးဆွဲ၍ ရခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်လင့်ကစား စီးပွားရေး၌ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံနှင့်စာသော် ပိန်မသာ လိမ်မသာဖြစ်၍ နေချေသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌လည်း ယခုတိုင် စီးပွားရေးပြည့်စုံပြီဟု မဆိုနိုင်သေး။

လူတို့၌ အလိုမပြည့်လေလေ စိတ်ဗယောက်ဗယက်ဖြစ်လေလေ၊ ရှေးက အလိုမပြည့်သည်မှာ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တို့ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟူသော အစွဲဖြင့် အရှေ့တောင်အာရှတိုက်သားတို့သည် နယ်ချဲ့အရင်းရှင်ဝါဒကို အရွံကြီးရွံ့၍ အကြောက်ကြီးကြောက်လျက် ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်းလမ်းကြောင်းကို ရှာစဉ် ဝါဒအသစ်အဆန်းရှိရာသို့ မျှော်မှန်းခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ရော်ရမ်းကာ ရှေ့ရှုနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤသဘောတရားကို မသုံးသပ်ဘဲ အနောက်ဒီမိုကရေစီက အရှေ့ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုကို လက်နက်နှင့် ချေမှုန်းရန် စီစဉ်နေသည်မှာ အမှားပင်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ယခင်က ဂျပန်ပြည်မေဒေးဆောင်းပါးတွင် ကျွန်တော် ပြဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

စင်စစ်သော်ကား ထိုအလိုသုံးခုကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်မည့် ဝါဒသည်သာလျှင် အရှေ့တောင်အာရှတိုက်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖန်တီးပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝါဒစကားပြောကြမည်ဆိုလျှင် မကောင်းသောဝါဒကို ကောင်းသောဝါဒဖြင့် တိုက်ထုတ်ပစ်နိုင်မှသာ အောင်မြင်မည်ဖြစ်၏။

ယခုကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အရမ်းပစ်၍ တိုက်စစ်ဆင်နေသည်မှာ လောကဟိတဟူသော အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်နိုင်မည်ဟု ကျွန်တော် အလျင်းမယုံကြည်ချေ။

ဤသဘောကို ကျွန်တော် ထုတ်ဖော်ပြောရင်းနှင့် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ တွင် အလိုမပြည့်သူတို့ အလိုပြည့်အောင် စီမံကိန်းတစ်ရပ်ထုတ်ကာ လုပ်ဆောင်နေပုံကို ကျွန်တော် သတိရမိသည်။ ထိုစီမံကိန်းမှာ ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံတွင် အောင်ဆန်းမြို့တည်ဆောက်ကာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး တပ်ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ သို့သော် ဖိလစ်ပိုင်၌ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံမှာ အတန်ငယ် အကွက်စေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အတုယူဖွယ် အချက်များ ရှိတန်သရွေ့ရှိသည်ဟု သဘောရပေသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်တို့က ဂျပန်လက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွင် လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းရင်း ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို လက်ခံ သူ တော်လှန်ရေးသမားများသည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက် ခဲ့သည်။ ယင်းနောက် ဖိလစ်ပိုင် လွတ်လပ်ရေးရသောအခါ ကွန်မြူနစ် တို့သည် ဟတ်ခ် (Huk) လှုပ်ရှားမှုဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်လာသည်။ ထို အခါ ဖိလစ်ပိုင်အစိုးရသည် ထိုဟတ်ခ်ဂိုဏ်းသားများကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြား ရေးအလို့ငှာ နှိမ်နင်းခဲ့ရပေသည်။ ယခုတိုင် နှိမ်နင်း၍ မပြီးသေးချေ။

ဟတ်ခ်လှုပ်ရှားမှု၏ တွင်ကျယ်ခြင်းမှာ 'အလုပ်လက်မဲ့ ပပျောက် ရေး၊ မြေယာမဲ့များ မြေယာရရှိရေး' ဟူသော ကြွေးကြော်သံကြောင့် တွင်ကျယ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ထိုအဆိုအတိုင်း ဆင်ခြင်ကြည့်လျှင် ဖိလစ်ပိုင်အစိုးရသည် အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာနှင့် မြေယာမဲ့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရဖို့ ရှိသည်။ သို့သော် ဖိလစ်ပိုင်အစိုးရသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အစိုးရကဲ့သို့ပင် အရူး

မီးဝိုင်းဖြစ်၍နေရှာသည်။ ထို့ကြောင့် ဟတ်ခ်လုပ်ရှားမှုကို စာရင်းရှင်းပစ်လိုက်လျှင် ပြဿနာပြေလိမ့်မည်ဟု ယူဆကာ ယူဆချက်အတိုင်း သေနတ်နှင့် စာရင်းရှင်းခဲ့သည်။

သို့သော် စာရင်းရှင်းတိုင်း ရှင်းတိုင်း အကြွေးကျန်နေသည်သာ များပေသည်။

စာရင်းရှင်းတိုက်ပွဲများ၌ လက်ရဖမ်းမိသော ဟတ်ခ်ဂိုဏ်းသားများကို မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။

ထိုပြဿနာကို ယခု အမျိုးသားကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး မစ္စတာရေမွန်-မက်ဆေဆေး (Ramon Magsaysay) လက်ထက်ကျမှပင် နည်းလမ်းစ၍ တွေ့ဟန်တူသည်။ ၎င်း၏လက်ထက်၌ ဖမ်းမိသော ဟတ်ခ်ဂိုဏ်းသား မြောက်မြားစွာတို့ကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန် စီစဉ်သည်။

ယခင်က ဤစီစဉ်ချက်မရှိခင် တောပုန်းတို့ကိုဖမ်း၊ ထောင်ချ၊ ရက်စေ့လျှင် လွတ်ဟူ၍ သာမန်ဆောင်ရွက်နေခဲ့သည်။ တောပုန်းများကား ထောင်မှထွက်လျှင် ထွက်ခြင်း တောသို့ပင် ပြန်ခိုလေသည်။

ယခု ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးကျ၌ပင် လက်ယာမဲ့တို့အတွက် လယ်ယာပေးမည်ဟူသော ကြွေးကြော်သံကို အစိုးရက ကြွေးကြော်ကာ တောခိုသူတို့အား ပြန်လည်နေရာချထားပေးသည်။

၎င်းတို့ကို ပြန်လည်ထူထောင်မီ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၌ စစ်ပြန်များကို နေရာချထားပေးသော ဌာနရှိခဲ့သည်။ ထိုဌာန၏ စီမံချက်အရ မင်ဒါနာအိုကျွန်းတွင် လယ်ယာများကို စစ်ပြန်တို့အား ဝေငှပေးခဲ့သည်။

ယခုမူကား ဟတ်ခ်ဂိုဏ်းသား လူထွက်များကို စစ်ပြန်များအား နေရာချထားသော စနစ်အတိုင်း အစိုးရက ပြန်လည်ထူထောင်ပေးနေသည်။ ဥပမာ ဟတ်ခ်ဂိုဏ်းသားများကို စစ်ပြန်များ၏အကြားတွင် နေရာချထားပေးခြင်းအားဖြင့် ဒီမိုကရေစီစည်းဝိုင်းအပြင်သို့ ရောက်

နေသော ဖိလစ်ပိုင်သားကို စည်းဝိုင်းထဲသို့ ပြန်လည်သွတ်သွင်းပေး
နေသည်။

ထိုစနစ်အရ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းမကြီးမှ ဟတ်ခ်ဂိုဏ်းသားများကို
သင်္ဘောများနှင့် တင်ဆောင်၍ လယ်မြေလုပ်နေသော ကျွန်းများသို့ ပို့
ပေးသည်။ အိမ်ထောင်စုံပြောင်းရွှေ့ပေး၍ အိုးသစ် အိမ်သစ် မြေယာသစ်
ထူထောင်ပေးသည်။

ယင်းသို့ စီမံလိုက်လေရာ မင်ဒါနာအိုကျွန်းရှိ ကပါတာဂန်
(Kapatagan) ကျေးရွာကလေးမှာ ဖိလစ်ပိုင်ပြည်၏ အောင်ဆန်းမြို့
ကလေးပမာတမျှ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဟတ်ခ် ခေါ် ကွန်မြူနစ်ဂိုဏ်းသားကလေးများမှာ အသက် ၁၃
နှစ်အရွယ်ကလေးငယ်များလည်း ပါဝင်သည်။ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး
တပ်ထဲသို့ ဝင်ကြသူတို့၏ ပျမ်းမျှကြေးအသက်မှာ ၁၉ နှစ် ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး တဲပုတ်ကလေးများ
ဆောက်လုပ်ထားသည်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
နိုင်ငံက တဲပုတ်ကလေးများထက် ကြည့်၍ကောင်းပေသည်။ အစိုးရက
ကမကထ ပြုလုပ်ပေး၍ပေလောမသိ၊ ရွာပန္နက်ရိုက်ပုံမှာ ကျန်းမာရေး
နှင့် ညီညွတ်မှုကို ပဓာနထား၍ ရိုက်ပုံရသည်။

အမှန်စင်စစ်သော်ကား တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ငြိမ်းချမ်းရေးရမှု
ပြဿနာမှာ ကျွန်တော် စောစောကဖော်ပြခဲ့သော အလိုသုံးခုပြည့်ရေးပင်
ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ယခုကဲ့သို့သောအခြေ၌ အာရှတိုက်သည် လုံးလုံး
လျားလျား လွတ်မြောက်ပြီဟု ကျွန်ုပ်တို့ မဆိုနိုင်ချေချေသည်။ ယင်းသို့
ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းကို ရှာသော် အာရှတိုက်သည် တလုံးတစည်း
တည်းမတည်။ မညီမညွတ် အကွဲကွဲ အပြုံပြုံဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အကယ်၍ အာရှတိုက်၏ စီးပွားရေးကို အာရှတိုက်တွင်း၌ အာရှ

တိုက်သားအချင်းချင်း စီမံဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပါလျှင် အနောက်နှင့်အရှေ့ လွန်ဆွဲ ပွဲဟူ၍ ပေါ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ယနေ့အဖို့ကား အရှေ့တောင်အာရှတိုက်၏ ကံကြမ္မာကို အရှေ့အနောက် ဒီမိုကရေစီ လွန်ပွဲကြီးကသာ ဖန်တီးတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ဤသို့ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံရေးအလိုပြည့်မှု၊ စီးပွားရေး အလိုပြည့်မှု၊ စိတ္တသုခပြည့်ဝမှုတို့သည် အဘယ်မှာလျှင် ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့သော် တိုင်းပြည်တိုင်း၊ တိုင်းပြည်တိုင်း မိမိပြည်တွင်းရေးကိစ္စ၌ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတို့၏ အလိုပြည့်ရေးကို တစ်စတစ်စ ကြံဆောင်သွားနိုင်လျှင် အာရှညီညွတ်မှုလမ်း စသည် ပေါ်လွင်လာပေလိမ့်မည်။

အာရှတိုက်၌ ယခုအတိုင်း ဟိုက တစ်စု၊ သည်က တစ်ကွက်နှင့် အသီးသီးကွဲပြားခြားနားကာ ဝါဒစွဲဖြင့် တံလျှပ်ကို ရေထင်နေကြမည်ဆိုလျှင် အနောက်ကမ္ဘာလုံးခြမ်းသည် အရှေ့ကမ္ဘာလုံးခြမ်းကို ၎င်း၏ စားကျက်ပမာ သဘောထားပြီး ဆက်လက်ခြယ်လှယ်မြဲ ခြယ်လှယ်နေလိမ့်မည်ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်လျက် ရှိပါသတည်း။

သွေးသောက်၊ အမှတ် ၆၇၊ သြဂုတ်၊ ၁၉၅၁

အရှေ့အာရှ လူမှုကြီးပွားချမ်းသာရေးပြဿနာ

လူမှုရေးတိုးတက်မှုသည် စီးပွားရေးတိုးတက်မှုအပေါ် တည်၏။ အရှေ့ ဖျား နိုင်ငံများ၏ စီးပွားရေးကိုကြည့်လျှင် စစ်မဖြစ်မီက အရင်းရှင်နယ်ချဲ့ တို့ အမြတ်ထုတ်ယူသော ကိုလိုနီစီးပွားရေးစနစ်အောက်၌ လောင်းရိပ်ကျ ခဲ့၍ တိုင်းရင်းသားတို့၏ဘဝမှာ အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ အလုပ် အကျွေးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ စစ်ကြီးပြီးသောအခါ ကိုလိုနီနိုင်ငံအချို့တို့ သည် လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သည်။ သို့သော် အရှေ့နှင့်အနောက် အာဏာ လုပွဲကြီး ကျင်းပရာ၌ မည်သူရှုံး၍ မည်သူနိုင်၏ဟု မဆုံးဖြတ်နိုင်မီ လွတ်လပ်ခဲ့ကြသောကြောင့် အာဏာလုပွဲ၏လောင်းရိပ်အောက်တွင် အရှေ့ဖျားနိုင်ငံတို့၏ စီးပွားရေးပြန်လည်ထူထောင်မှုသည် စိတ်ချလက်ချ မပြီးမြောက်သေး။ ထို့ကြောင့် လူမှုကြီးပွားချမ်းသာရေး ပြဿနာသည် အရှေ့အာရှတိုက်အတွက် အတော်ပင် ဖြေရှင်းယူရဦးမည်ဖြစ်သည်။

မနှစ်က ဇူလိုင်လအတွင်း ကုလသမဂ္ဂ လူမှုကြီးပွားချမ်းသာရေး အကြံပေးဝန်ထမ်းအဖွဲ့ဝင် ဒေါက်တာ ဂျေ၊ အက်ဖ်၊ ဘူလ်ဆာရာ (Dr. J. F. Bulsara) သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာရောက်ခဲ့သည်။ ထို

ပုဂ္ဂိုလ်သည် အရှေ့ဖျားနိုင်ငံတို့၏ လူမှုရေးအဆင့်အတန်းကို ဝေဖန်
ဟောပြောခဲ့ပေသည်။

ယခုအခါ ပြည်ထောင်စုအစိုးရသည် လူထု၏ကြီးပွားချမ်းသာ
ရေးကို ရည်ရွယ်၍ ဘဏ္ဍာတော်ဝင်ငွေ၏ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းကို ပညာရေး၊
ဆေးဘက်၊ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး၊ သမဝါယမလုပ်ငန်း၊ ပြန်လည်ထူ
ထောင်ရေး၊ သာသနာရေး၊ ကယ်ဆယ်ရေး၊ အိုးအိမ်ထူထောင်ရေး
စသည်တို့အတွက် သုံးရန် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။

ထိုငွေမှာ သာမန်အားဖြင့် သုံးစွဲရန် ၇၀၁ သိန်းခွဲ ငွေလုံးငွေရင်း
အဖြစ်ဖြင့် မ၊တည်ရန် ၇၃၆ သိန်းခန့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပါတီနိုင်ငံရေး၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိချေရကား
၁၉၅၁-၅၂ ခုနှစ်အတွက် ဘတ်ဂျက်မှာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး
ဘတ်ဂျက်လော၊ ပုလိပ်ဘတ်ဂျက်လော၊ ကိုလိုနီစီးပွားရေးစနစ် အရေခြံ
ဘတ်ဂျက်လောဟူ၍ စိစစ်ဝေဖန်ရန် မပြုလိုသေး။ လောလောဆယ်
အားဖြင့် နိုင်ငံတော်အစိုးရက သတ်မှတ်ထားသော ငွေအင်အား အစွမ်း
ရှိသရွေ့ကို ပြည်သူလူထုတို့က အခွင့်ကောင်းယူနိုင်ကြရန်အတွက် ပြည်
ကြီးပွားချမ်းသာရေးလုပ်ငန်းများ အကောင်အထည်ပေါ်စေလိုသော ဆန္ဒ
ဖြင့်၊ ပြည်ထောင်စု၏ ပြဿနာရပ်များကို အရှေ့ဖျားပြဿနာရပ်များနှင့်
ဆက်စပ်ကာ ဖြေရှင်းနိုင်ရန် ရေးသားလိုပေသည်။ ဤရေးသားချက်၌
ဒေါက်တာ ဘူလ်ဆာရာ၏ အချက်အလက်များကို မူတည်၍ ပြုလိုပေ
သည်။

အာရှအရှေ့ဖျားနိုင်ငံတို့တွင် ပါကစ္စတန်၊ အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊
ယိုးဒယား၊ ဗီယက်နမ်၊ မာလာယု၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ တရုတ်၊
ဂျပန်၊ ကိုရီးယား စသော နိုင်ငံတို့ ပါဝင်သည်။ ထိုနိုင်ငံများ၌ လူဦးရေ
သန်းပေါင်း ၁၁၇၅ ရှိသည်။

ထိုလူဦးရေမှာ ကမ္ဘာလူဦးရေ၏ တစ်ဝက်ကျော်ဖြစ်သည်။ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် ပြရလျှင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူဦးရေ ၁၀၀ လျှင် အရှေ့အာရှတိုက်၏ လူဦးရေမှာ ၅၃ ယောက်ရှိသည်။

ဤမျှ လူဦးရေ များပြားသည်။ သို့သော် ထိုဒေသတို့၌ တစ်မျိုးသားလုံးဆိုင်ရာ ဝင်ငွေသည် အံ့မခန်းနည်းပါးလှသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံသည် အရှေ့ဖျားတွင် နေထိုင်ရေး အဆင့်အတန်းမြင့်သည်။ သို့သော် တစ်နှစ်အတွက် လူတစ်ယောက်၏ ဝင်ငွေမှာ မြန်မာငွေဖြင့် ၄၇၀ ကျပ်မျှသာ ရှိသည်။ တရုတ်ပြည် (ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ) တွင် လူတစ်ယောက်၏ ဝင်ငွေမှာ ၁၀၈ ကျပ်သာ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌ အမျိုးသားဝင်ငွေကို ကျနစွာ စာရင်းကောက်ယူထားသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ သို့သော် အကြမ်းအားဖြင့် မှန်းဆကြည့်လျှင် ၁၉၁၀ နှင့် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်များအကြားတွင် လူတစ်ယောက်၏ တစ်နှစ်ဝင်ငွေမှာ ၁၀၀ ကျပ်မှ ၁၂၀ ကျပ်အထိ ရှိသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး၌ကား အနည်းဆုံး မူရင်းလစာငွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူတစ်ယောက်၏တစ်နှစ်ဝင်ငွေမှာ ၄၈၀ ကျပ်အထိ ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး၏ ၁၉၅၁-၅၂ မြန်မာ့စီးပွားရေးစစ်တမ်းအရ စစ်မဖြစ်မီက တိုင်းပြည်ဝင်ငွေ ၁၀၀ ကျပ်ကို စစ်ဖြစ်ပြီးနောက် ၁၉၄၉-၅၀ ခုနှစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် စစ်မဖြစ်မီ ၁၉၃၈-၃၉ ခုနှစ်က ငွေ ၂၅၂ ကျပ်နှင့် အနည်းဆုံးညီမျှပေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ယခုခေတ် ဝင်ငွေ ၄၈၀ ကျပ်ဟူသည်မှာ ၁၉၃၈ - ၃၉ ခုနှစ်က ငွေ ၁၉၀ ကျပ်နှင့် ညီမျှပေလိမ့်မည်။

သို့သော် အမေရိကန်နှင့် အနောက်ဥရောပနိုင်ငံတို့တွင် အမျိုးသားဝင်ငွေမှာ မြန်မာငွေနှင့် တွက်ကြည့်လျှင် ၃၇၆၀ ကျပ်မှသည် ၅၆၄၀ ကျပ်အထိ ဖြစ်သည်။

ဝင်ငွေနှင့် လူဦးရေ မမျှတသည့်အတွက်ကြောင့် ဆင်းရဲသည့် အထဲတွင် အာရှအရှေ့ဖျား၌ လူဦးရေ လျင်မြန်စွာတိုးပွားနေသော ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ဖိလစ်ပိုင်နှင့် ယိုးဒယား၌ မွေးနှုန်းတက်နေသည်။ စစ်ကြီးအပြီး ၌ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် လူပေါင်း လေးယောက်ကျော် ငါးယောက်မျှ တိုးနေသည်။

ဂျပန်ပြည်၌ ပြည်မကြီးတွင် စစ်မဖြစ်မီက လူဦးရေအကြမ်းအား ဖြင့် ၈၅ သန်းရှိသည်။ စစ်ကြီးအတွင်း လူဦးရေ တစ်သန်းကျော် လျော့ သွားသည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ သို့သော် ၁၉၄၅ နှင့် ၁၉၅၀ အကြား ခြောက်နှစ်အတွင်း လူဦးရေမှာ တစ်နှစ်လျှင် တစ်သန်းနီးပါးမျှ တိုးတက် သည်ဟု အကြမ်းအားဖြင့် ခန့်မှန်းကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် ၁၉၃၁ ခုနှစ်က ၁၄ သန်းခွဲကျော်ကျော် ရှိ ခဲ့ရာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၌ ၁၆ သန်းခွဲကျော်ကျော် တိုးလာခဲ့သည်။ ဤအတိုင်း တွက်ကြည့်သော် တစ်နှစ်ကို လူဦးရေ နှစ်သိန်းတိုးတက်ခဲ့သည်ဟု ဆို ရမည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ် စာရင်းအရ ထိုနှစ်တွင် လူဦးရေ ၁၄၁၇၈၇ ယောက် တိုးခဲ့သည်ဟု အမှတ်အသားရှိသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်အတွက် မှန်းဆချက် ၌ လူဦးရေ ၁၈ သန်းရှိမည်ဟု ဆိုသည်။ သောင်းကျန်းမှုဆားနှင့် ကလေး အသေအပျောက်နှုန်းများသည့်အကြားထဲမှ တစ်နှစ်လျှင် လူနှစ်သိန်း တိုးလာဖို့ များစွာခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုကြောင့် အာရှအရှေ့ပိုင်း၌ လူမှုနှင့် စီးပွားရေးအခြေသည် ဆုတ်ယုတ်နေသည်။

ဆုတ်ယုတ်သည့် အကြောင်းရင်းတို့ကို ရှာသော်

- (၁) နေထိုင် စားသောက်ရေး အဆင့်အတန်းနိမ့်ခြင်း၊ ထုတ်ကုန် နည်းခြင်း၊ ယေဘုယျအားဖြင့် ဆင်းရဲခြင်း။

- (၂) လူထုစာတတ်နှုန်း အောက်ကျ၍ ပညာရေးနိမ့်ခြင်း၊ လောကဓာတ်ပညာ မထွန်းကားခြင်း။
- (၃) ကျန်းမာရေးအဆင့်အတန်းနိမ့်၍ သက်တမ်းတိုခြင်း။
- (၄) မွေးနှုန်း အလွန်လျင်မြန်စွာ တိုးတက်နေခြင်း (၁၀၀၀ လျှင် ၄၅ ယောက်အထိ တိုးတက်သည်။) စသော အကြောင်း တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောစစ်ကြီးသည် ဥရောပတိုက်၌သာ တိုက်သည်မဟုတ်။ အာရှတိုက်၏ တောနေချုံကြားအထိ လိုက်၍ တိုက်သော စစ်ဖြစ်သည်။

အာရှတိုက်ရှိသော တောသူတောင်သား အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတပ်၊ ပြောက်ကျားတပ်၊ စစ်တပ် စသည်တို့၌ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရသော စစ်ပွဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အာရှတိုက်သားသည် အနောက်နိုင်ငံ စက်မှုလက်မှု ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပက်ပင်းစွာ တွေ့ကြုံရလေရာ မျက်စိပွင့်လာသည်။

လွတ်မြောက်ရေးကို စိတ်ပါလာသည်။ လူထုအသိဉာဏ် ပွင့်လင်းလာသည်။

ကံပစ်ချရာကို ငဲ့မခံလိုပြီ၊ ကာလတာရှည်စွာ လူမှုရေးနှင့် စီးပွားရေးဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် အရေးဆိုကြလေသည်။

ဤကား စစ်အပြီး အာရှတိုက်သား၏ နိုးကြားမှုပေတည်း။

ထိုနိုးကြားလာမှု၏ အဟုန်ပြင်းထန်သည်နှင့်အမျှ ဇနပုဒ်ကျေးလက်တို့သည် မြို့ပြအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်။ ဇနပုဒ်၌ နေထိုင်သော တောသူတောင်သားသည် အခြေအနေဖန်တီးလာသောကြောင့် မြို့ပြပြည်ရွာသို့ ပိုမိုချဉ်းကပ်လာလေသည်။

စစ်မဖြစ်မီ ဘုံဘိုင်၊ ကာလကတ္တား၊ ဒေလီမြို့တို့၌ လူဦးရေမှာ ၁၅ သိန်း၊ ၁၈ သိန်း၊ ၅ သိန်း ဟူ၍ အသီးသီးရှိခဲ့သည်။

စစ်အပြီးတွင် ၂၇ သိန်း၊ ၄၅ သိန်း၊ ၁၂ သိန်းအထိ အသီးသီး တိုးတက်လာသည်။

ကရာချိ၌ စစ်မဖြစ်မီက လူဦးရေ ၄ သိန်းရှိသည်။ စစ်ဖြစ်ပြီးသော် ၁၂ သိန်းတိုးလာခဲ့သည်။ ဂျပကာတာမြို့သည် ၅ သိန်းမှ ၁၅ သိန်းအထိ တိုးလာသည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ လူဦးရေလည်း စစ်မဖြစ်မီ နှစ်သိန်းကျော်မှ ခြောက် သိန်းကျော်သို့ တိုးလာခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းမှ ထင်သော အကျိုးကား လူနေအိမ်ရာ ပြဿနာ ရှုပ်ထွေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ မြန်မာ၊ မာလာယုနှင့် အင်ဒိုနီးရှားတိုင်းပြည်များတွင် နေရေးပြဿနာမှာ ယခုတိုင် မရှင်းနိုင်ချေ။

ရန်ကုန်မြို့ကွက်ကောက်စာရင်းအရ တိုက်အိမ်တစ်သောင်းနှင့် တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်နှစ်ထောင်ရှိသည်။ သစ်ဝါးခနိတို့နှင့် ဆောက်သော မြန်မာတို့အိမ်တို့ကား ငါးသောင်းနှစ်ထောင်ရှိသည်။ သံတိုသံစ သွပ်မိုး သွပ်ကာ အိမ်မှာ ၁၀၀၀ မျှရှိသည်။ လူဦးရေခြောက်သိန်းကျော်အတွက် နေထိုင်ရန် အဆောက်အဦခြောက်သောင်းငါးထောင်သာ ရှိသည်။ ထုံးစံ အားဖြင့် တစ်အိမ်လျှင် လူဆယ်ယောက်ကျ နေနိုင်သဖြင့် ချောင်ချောင် ကလေးဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် ကွမ်းယာဆိုင်သာသာမျှ ကျယ်သော တဲပုတ်တို့ကို ထည့်၍ စဉ်းစားပါဦး။

မြေယာတစ်ဧကလျှင် အဆောက်အဦနှစ်ခုမှသည် နှစ်ဆယ့် သုံးခုအထိ ရှိသည်။ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း လမ်းမတော် တရုတ်တန်း၊ ရန်ကုန်အရှေ့ သိမ်ဖြူအရှေ့ဟူသောအရပ်တို့တွင် အဆောက်အဦ ပို၍ ကျပ်တည်းသည်။

တောနေလူထုသည် ပိုမိုမျက်စိပွင့်လာသည်။ တောမှ မြို့သို့

ချဉ်းကပ်သည်။ သို့သော် မြို့၌ အနေအထိုင်ကျပ်သည်ထက် ကျပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လူမှုနေထိုင်ရေးပြဿနာသည် ရှုပ်ထွေးလာလေသည်။

လေလွင့်နေသော ကလေးများ၊ ငယ်ရွယ်သူတို့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းများ၊ လူမှုစာရိတ္တဆုတ်ယုတ်ခြင်းများ၊ ရာဇဝတ်မှုတိုးပွားခြင်းများ၊ ပြည့်တန်ဆာပြဿနာများ၊ စီးပွားရေး မကျေနပ်မှုများ၊ ရောဂါဘယ ထူပြောခြင်း၊ အာဟာရချို့တဲ့မှု၊ အနေအထိုင်ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်း၍ တီဘီရောဂါပြန့်ပွားမှု၊ လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ရောဂါပြန့်ပွားမှု စသည်တို့သည် စစ်ပြီး အာရှတိုက်သားတို့ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသော အခက်အခဲများ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ခိုးမှု၊ ဖောက်ထွင်းမှု၊ ဘဏ်တိုက်စီးမှု၊ လုယက်မှု၊ ဓားပြမှု၊ လူသတ်မှု ဆိုသည်တို့ကို ယနေ့အဖို့ ကျွန်ုပ်တို့က ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဟု ယူဆနေကြရပြီ။

တောပုန်းမောင်သောင်းကျန်းတို့က နိုင်ငံရေးအယောင်ပြု၍ လူစုလူဝေးနှင့် ရွာကို စီးကာ ဓားပြတိုက်ကြသည်ဟူသော သတင်းတို့မှာလည်း ရိုးသလောက် ရှိနေပြီ။

လူမှုရေးရာ၌ လေ့လာကျွမ်းကျင်သော ပါရဂူတို့အလို၌ ထိုပြဿနာများကို စနစ်တကျ မြို့တည်ထောင်ခြင်း၊ စနစ်တကျ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း တည်ထောင်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ ဖြေရှင်းနိုင်သည်ဟု အယူရှိသည်။

သို့သော် အာရှတိုက်တည်းဟူသော ဒယ်အိုးကြီးသည် ၎င်းအောက်၌ လောင်နေသော အာဏာလုပွဲ ထင်းမီးကြောင့် ပွက်ပွက်ဆူနေသည့်အခါ စနစ်တကျ ပြုလုပ်ရန် အဘယ်မှာ အကွက်ကောင်းရနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ထိုပြဿနာများ ရှုပ်ထွေးနေသည့်အထဲတွင် ဒေသမဲ့၊ နေရာမဲ့ လူဦးရေမှာ အတည်တကျမရှိ ပျံ့လွင့်နေသည်။ အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန် တို့၌ အိန္ဒိယမှ ပါကစ္စတန်သို့ ဝင်ပြေးသူ၊ ပါကစ္စတန်မှ အိန္ဒိယသို့ ပြေးလာသူဟူသော အိုးအိမ် အတည်တကျမရှိသူများမှာ ခြောက်သန်း မှသည် ရှစ်သန်းအထိ ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ကုန်မြို့၌ လူပေါင်းနှစ်သိန်းခန့်မှာ အနယ်နယ်မှ ခိုလှုံလာကြ၍ အိုးအိမ် အတည်တကျ မဆောက်တည်နိုင်သေးသော သူများဖြစ်သည်။

ဤအခြေအနေမျိုး၌ ဂျပန်၊ မာလာယု၊ ဖိလစ်ပိုင် စသောနိုင်ငံများ သည်လည်း ဒေသမဲ့ လူဦးရေတို့ကို နေသားတကျ ပြန်လည်မချထား နိုင်သေး။ အင်ဒိုနီးရှား၌လည်း ဤပြဿနာကို ပြေလည်အောင် မရှင်း နိုင်မီ ယခုအခါ သောင်းကျန်းမှုများ လှုပ်ရှားလာတော့ မယောင် ဖြစ် နေပြီ။

ဤအချက်တို့ကို သာမညအားဖြင့် လေ့လာရုံမျှနှင့်ပင် လူမှု ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး ပြဿနာမည်မျှအရေးကြီးသည်ကို ထင်ရှား သိသာနိုင်ပေပြီ။ သောင်းကျန်းမှုကို အပြုတ်တိုက်ရာ၌ လူမှုအဆောက် အအုံကို ရင်းစားရောက်အောင် ပြန်လည် တည်ဆောက်ပေးသော လက်နက်ဖြင့် တိုက်ပါမှ စနစ်တကျလည်းဖြစ်မည်။ ထိထိခိုက်ခိုက် လည်း ရှိမည်။ လူမှုရေးနှင့် စီးပွားရေးမှာ မယားညီအစ်ကိုတော် ဖြစ်သော ကြောင့် တစ်ခုခုကို ကျကျနနကိုင်လျှင် အခြားတစ်ခုကိုလည်း ကိုင် လျက်သား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကောင်းပြီ။ လူမှုကြီးပွားချမ်းသာရေးကို ရှေးရှု၍ အာရှတိုက်ကို ဘာလုပ်ဖို့ လိုသနည်း။ ဘာတွေလုပ်နေကြသနည်း။

လွတ်မြောက်ပြီဟုဆိုသော အာရှတိုက်၌ စစ်ဘတ်ဂျက် ခေတ်စား

နေသည်။ အံ့ဩစရာ။

သို့သော် မအံ့ဩပါနှင့်။ လွတ်မြောက်လာရသော်လည်း အာရှ ဌိ ကျီးလန်စာစားဖြစ်နေပါသည်။

အာရှတိုက်သားအချင်းချင်း ဟူ၍ ဆက်စပ်၍ မနေ၊ နားလည် မှုလည်း မရှိသေး။ အချင်းချင်းလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်မယုံ။ အား ကြီးသူကို အားနွဲ့သူတို့က သာ၍မယုံ။ အာရှသည် အာရှတိုက်သား များအဖို့ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဂျပန်က အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သည် မှာ အားကြီး ကြောက်စရာကောင်းခဲ့သည် မဟုတ်လား။

သည်အထဲတွင် အရှေ့နှင့်အနောက် လွန်ဆွဲနေကြသည်။ အာရှ တိုက်သားတို့သည် လွန်ဆွဲပွဲကို ထိုင်၍ မကြည့်နိုင်ကြ။

ဟိုလူက လက်ယပ်ခေါ်၊ သည်လူက လက်ယပ်ခေါ်နှင့် မည်သူ မှ ဣန္ဒြေဆည်၍ မနေနိုင်ကြ။

ယခုတိုင် အာရှနိုင်ငံအချင်းချင်း နယ်နိမိတ်တို့ ထွေးရောယှက် တင် ရှိသည့်နေရာ၌ မည်သူမျှ စိတ်ချလက်ချ မနေနိုင်။

ထို့ကြောင့် ပုလိပ်ဘတ်ဂျက်၊ စစ်ဘတ်ဂျက်တို့ ခေတ်စား နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကာကွယ်ရေးအတွက် နိုင်ငံအများပင် မိမိတို့ အခွန် ဘဏ္ဍာငွေအားလုံး၏ ရာခိုင်နှုန်း ၃၅ မှ ၇၀ အထိ သုံးနေကြရသည်။

အာရှတိုက်၌ လက်နက်အပေါ်တွင် ထိုမျှ ဖြုန်းတီးပစ်ရသော ငွေတို့ကို နိုင်ငံတော်၏ ကြီးပွားချမ်းသာရေးဘက်သို့ လှီးလွှဲကာ မသုံး နိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ပြန်လည်ထူထောင်ရေးဟူသည်မှာ နိုင်ငံရေး သမားတို့၏ ပါးစပ်ဖျား၌ပင်လျှင် ပျောက်သွားလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာရေး ဘတ်ဂျက်ကို အာရှနိုင်ငံတိုင်း က အရေးပေးသင့်သည်။ ထိုဘတ်ဂျက်မျိုးကို သတ်မှတ်နိုင်ပါက

ပဏာမအားဖြင့် လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ လူမှုရေးရာနှင့် ဆိုင်သော စစ်တမ်း (Social Survey) ကို ထုတ်နိုင်ဖို့ ဖြစ်သည်။

၁၉၅၀-၅၁ ခုနှစ်အတွက် အိန္ဒိယသည် သန်းခေါင်စာရင်းကောက်တော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌လည်း ယင်းကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်နေပြီ။

ထိုစာရင်းများနှင့် အတူထွက်လာနိုင်သည့် စာရင်းအင်းများမှာ အလုပ်လက်မဲ့ဦးရေ၊ အလုပ်ပြည့်ပြည့်ဝဝမရသော လူဦးရေ၊ အလုပ်အလျှင်းမလုပ်နိုင်သော လူဦးရေ၊ စာရေးစာဖတ်ဦးရေ၊ ကျွမ်းကျင် မကျွမ်းကျင် အလုပ်သမားအင်အား၊ အမျိုးသားဝင်ငွေ၊ တိုင်းပြည်စီးပွားရေးအင်အား၊ တောနေလူထု မြို့နေလူထုတို့၏ ကျားမ နှိုင်းယှဉ်ချက်၊ အိမ်ထောင်သည် ဦးရေ၊ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ စာရင်း၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ စာရင်း၊ ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်း အဖွဲ့အစည်းစာရင်း စသဖြင့် အချက်အလက်များ ပေါ်လာလိမ့်မည်။

ထိုအချက်အလက်များပေါ် အမှီပြု၍သာလျှင် လူမှုတိုးတက်ရေး စီမံကိန်းအရပ်ရပ်တို့ကို ကာယကံမြောက်လုပ်ဆောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုကိစ္စရပ်တို့ကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အာရှနိုင်ငံတို့၌ ပြည်သူကြီးပွားရေးဌာနသို့မဟုတ် ပြည်သူတို့၏ လူမှုရေးရာဌာန (Ministry of Public Welfare or Ministry Social Affairs) များ သတ်သတ်ထား၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်နှင့် အင်ဒိုနီးရှားတို့၌ ယင်းဌာနကို ဝန်ကြီးတစ်ဦးတည်းသီးခြားကိုင်သည်။ အိန္ဒိယပြည်၌လည်း ထိုဌာနရှိသည်။ မြန်မာပြည်၌ ပညာရေး၊ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးတို့နှင့် တွဲ၍ လူမှုရေးရာဝန်ထမ်းဌာနကို ဖွင့်ထားသည်။

ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ကယ်ဆယ်ရေး၊ ပြန်လည်ထူထောင်

ရေး၊ ဒုက္ခသည်များ ပြန်လည်နေရာချထားရေး စသော ကိစ္စအရပ်ရပ် တို့ကို ပြည်သူ့ကြီးပွားရေးဌာနက ပေါင်းစပ်ပူးတွဲလုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ဖန်တီးပေးရမည်။

ထိုဌာနက လူမှုတိုးတက်ရေးဆိုင်ရာ ဥပဒေများကို ပြဋ္ဌာန်း၍ ထိရောက်စွာ လုပ်ကိုင်ရမည်။ ပြည်သူတို့၏ စေတနာ့ဝန်ထမ်းများ ခရီးရောက်အောင် ကူညီရမည်။ ကြီးငယ်မဟူ၊ ကျား၊မ မရွေး ပြည်သူလူထု၏ လူမှုရေးတိုးတက်ခြင်းကို ရည်သန်၍ ကလေးငယ်များ ကြီးပွားရေး ဥပဒေ၊ လူငယ်များဆိုင်ရာ ဥပဒေ၊ လူမှုလုံခြုံရေး ဥပဒေ စသည်တို့ကို ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ရမည်။ ဂျပန်ပြည်၌ ထိုဥပဒေများကို ပြဋ္ဌာန်း၍ ငယ်စဉ်ဘဝကပင်လျှင် ပြုပြင်ပေးသော စနစ်ကို သုံး၍ နေချေပြီ။

လူငယ်အင်အားစုကို နိုင်ငံရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ အလို့ငှာစုစည်းသည်ထက် လူငယ်တို့၏ ကြီးပွားချမ်းသာဖွံ့ဖြိုးရေးကို အခြေခံကာ စုစည်းခြင်းသည် ပိုမိုခရီးရောက်လိမ့်မည်။

ဤသို့တစ်ဖက်တွင် ဥပဒေအရ အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် ရှိသည်တို့ကို အစိုးရက စီမံစဉ်၊ ကျန်းမာရေးဌာနများ၊ ကလေးနှင့် မိခင်များစောင့်ရှောက်ရေးဌာနများ၊ ကာလသားရောဂါ၊ တီဘီရောဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ အခြားကူးစက်တတ်သော ရောဂါတို့ကို တိုက်ဖျက်ရေးဌာနများ၊ လေလွင့်နေသော ကလေးများ၊ အမျိုးသမီးများ၊ သက်ကြီးဝါကြီးများ၊ စိတ်မနှံ့သူများ၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါချို့တဲ့သူများ၊ ခိုလှုံရာစခန်းများ စသည်တို့ကို လူထုနှင့် အစိုးရ ပူးပေါင်း၍ ဖွင့်လှစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်၊ ကိုရီးယား၊ အင်ဒိုနီးရှားတို့၌ ၎င်းတို့ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပြီး မြန်မာပြည်၌ ယခင်တစ်လောက ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စီမံကိန်းများ အကောင်အထည်ပေါ်လာခြင်းမှာ ဤသဘောပင် ဖြစ်သည်။

ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အင်ဒိုနီးရှား၏ တိုးတက်ပုံကို

စာရင်းချပြမည်။

အင်ဒိုနီးရှား၌ ဆင်းရဲသူဒုက္ခသည်တို့၏ ခိုလှုံရာစခန်း ၈၅ ခု ရှိသည်။ ဒုက္ခသည်ပေါင်း ၂၀၀၀၀ ကျော် လက်ခံထားသည်။ သက်ကြီး ခိုလှုံရာ စခန်းပေါင်း ၂၅ ခုရှိ၍ ဘိုးဘွားအရွယ် လူပေါင်း ၆၀၀ ကို ကျွေးမွေးပြုစုထားသည်။ မိဘမဲ့လေလွင့်နေသော ကလေးပေါင်း ၁၂၀၀၀ ကို ဂေဟာပေါင်း ၆၀ တွင် ပြုစုသွန်သင်ထားသည်။ မျက်မမြင်၊ နားပင်း၊ ဆွံ့အ၊ ရူးနှမ်းသူတို့ ၁၅၀၀ တို့ကို ဂေဟာ ၁၂ ခုတွင် ခွဲ၍ ပြုစုထားသည်။

ထိုကိစ္စများနှင့်တကွ လူမှုကြီးပွားချမ်းသာရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဝန်ထမ်းအလုပ်သမားပေါင်း ၃၆၀၀ ကို ခန့်ထားလုပ်ကိုင်စေသည်။

အမှန်မှာ ထိုလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်ရေးအတွက် အစိုးရသည် လူထုလုပ်ငန်းအဖွဲ့အစည်းများ၏ အကူအညီကို လိုသည်။

အာရှတိုက်၌ ထိုအဖွဲ့အစည်းများသည် စစ်မဖြစ်မီကထက် စိတ်အားထက်သန်စွာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံအဖို့ စဉ်းစားလိုက်သော် လူမှုရေးရာ ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းအတွက် အလုပ်ကျွမ်းကျင်မှု လိုနေသည်။ တိုကျိုမြို့၌ နိပွန်အမျိုးသမီးတက္ကသိုလ်၊ ကျိုတိုမြို့၌ ဒိုရိုရှားတက္ကသိုလ်နှင့် မေဂျီဂါကုအင်ကျောင်းတို့တွင် လူမှုရေးရာလုပ်ငန်းများ သင်ကြားပို့ချပေးသည်။ သုတေသန ရှာမှီးသည်။ လူမှုရေးရာဆိုင်ရာ စာပေများ ထုတ်ဝေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဤကိစ္စရပ်တို့ကို အရေးထား၍ ပညာသင်ကြားစေရန် နိုင်ငံခြားသို့ ပို့ပေးသင့်သည်။

နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် စေလွှတ်ရာ၌ အမေရိကန်ကိုချည်း အားထားနေသည့်စနစ်ကို ပြုပြင်သင့်သည်။ အာရှတိုက်သား၏ ပြဿနာကို အာရှတိုက်၌ လေ့လာမှသာလျှင် လက်တွေ့လုပ်ငန်း၌ အကျိုးများ

ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် စဉ်းစားဖွယ်အချက်တစ်ခုမှာ လူဦးရေ ၁၄၉ သန်းရှိသော အမေရိကန်၌ လူမှုရေးရာ ပညာသင်ပေးသော ကျောင်းပေါင်း ၉၇ ကျောင်းရှိသည်။ အာရှတိုက်၌ကား လူဦးရေသည် အမေရိကန်ထက် ဆယ်ဆမကရှိသည်။ သို့သော် ထိုပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင် အိန္ဒိယ၌ ကျောင်း ငါးကျောင်း၊ အင်ဒိုနီးရှား၌ တစ်ကျောင်း၊ ဂျပန်၌ အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့်အပြင် ရက်ရှည်သင်တန်းကျောင်းနှစ်ကျောင်းသာ ရှိသည်။ တရုတ်ပြည်၌ စစ်မဖြစ်မီက ကိုးကျောင်းမျှ ရှိခဲ့သည်။

ဂျပန်ပြည်နှင့် တရုတ်ပြည်မှအပ အာရှတိုက်၌ လူမှုရေးရာ ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်းရင်းသားဘာသာနှင့် စာပေများမရှိသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ သုတေသနအရာ၌လည်း ဂျပန်နှင့် အိန္ဒိယမှ လွဲ၍ အခြားဒေသတို့၌ မည်မည်ရရ ပြစရာ မရှိ။

ဤကား စီးပွားရေးချို့တဲ့မှုမှ ပေါ်လာသော လူမှုရေးရာ အခြေအနေတို့သည် အာရှတိုက်၌ မည်သို့ရှိနေသည်ကို အကျဉ်းရုံး၍ပြရင်း အဖြေကို ရှာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဆောင်းပါးကို ဖတ်မိ၍ လူမှုတိုးတက်ရေး စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းကို လူငယ်တို့ အထူးသဖြင့် စိတ်ဝင်စားပြီဟု ဆိုပါလျှင် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းသည် တစ်ဝက်ခရီး ရောက်ပြီဟု ကျွန်ုပ်ဆိုလိုက်ချင်သည်။

သွေးသောက်၊ အမှတ် ၆၉၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၅၁

ဂျပန်နှင့် စတာလင်ဆု

ယနေ့ အာရှ၏ ပြဿနာမှာ ၁၇ ရာစုနှစ်မှစ၍ အမြစ်တွယ်လာသော အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ နယ်ချဲ့အင်ပိုင်ယာစနစ်မှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက် နေသော ပြဿနာဖြစ်လေသည်။

ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် တရုတ်ပြည် မပါလျှင် မဖြစ် နိုင်ချေ။ ဂျပန်ပြည် မပါဝင်သော် ဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ဂျပန်ပြည်မပါဘဲ ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းလျှင် ပြီးနိုင်သည်ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ် မဆိုဝံ့။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တွေ့ သိခဲ့ရသော ဂျပန်မှာ ပါးရိုက်တတ်သော စစ်ဘီလူးဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့ဂျပန်ကား အတွင်းမှလိုက်၍ ပြုပြင် ပြောင်းလဲစ ပြုလာချေပြီ။ ဤသို့ဆိုရစေကာမူ ဂျပန်ပြည်မှာ ယနေ့တိုင် အောင် တစ်ပါးသူ၏ ဩဇာခံဘဝ၌သာ တည်ရှိနေသေးသောကြောင့် အာရှဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်လူထု၏ ဆန္ဒမည်သို့ရှိမည်ကို ကျွန်ုပ် တို့က အပေါ်ယံကြော ခန့်မှန်းကြည့်ရုံမျှသာ ကြည့်နိုင်ပေဦးမည်။

ရှေးရှေးက ဂျပန်ဘုရင်တို့သည် လောကသမုတိနတ်၏နေရာ ကို ယူ၍ ဂျပန်လူထုကို နဖားကြိုးတပ်ခဲ့သည်။ ထိုနတ်တို့ကို ဗန်းပြကာ

ဂျပန်စစ်သားရဲ (သူရဲမဟုတ်) တို့သည် အောက်လမ်းတစ်ပွဲစားပမာ ကျင့်ကြံ၍ နယ်ချဲ့စနစ် ဖက်ဆစ်စနစ်တို့ဖြင့် အာရှတိုက်သား အချင်းချင်း အား ဖမ်းစားခဲ့သည်။

ယခုအခါ၌ကား ဂျပန်ပြည်သည် ဝဋ်လည်နေပြီ။ သို့သော် ဝတ်လစ်စားလစ်ကပွဲတို့မှ တဒင်္ဂီမျှရအပ်သော ပျော်ရွှင်မှုများအကြားထဲ တွင် မိမိတို့ဝဋ်လည်နေပုံကို ခေတ္တမေ့ဖျောက်ထားဟန် လက္ခဏာရှိသည်။

သို့သော် ဂျပန်တို့သည် မည်မျှကြာအောင် မေ့မေ့လျော့လျော့ နေနိုင်မည်နည်း။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး သံသရာစက်သည် အစဉ်လည်လျက် ရှိသည်။ နိုင်ငံရေးသင်္ခါရသဘောတရားတို့သည် အစဉ်ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချက်တို့ကို ဂျပန်လူမျိုးတို့ ဇွတ်အတင်း မျက်စိ မှိတ်ထားရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ဂျပန်ပြည်တွင် လစ်ဘရယ်ဂိုဏ်းသား ယိုရှိဒါ အမှူးပြုသော အစိုးရအဖွဲ့သည် ဆရာသခင်ဖြစ်သူ မဟာမိတ်အာဏာ ရှင်များက ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်နေကြရစေကာမူ ဂျပန် ပြည် မီးရထား အလုပ်သမားများက ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပြုကာ နယ်ချဲ့ ဝါဒ၊ အင်ပိုင်ယာဝါဒ၊ အရင်းရှင်ဝါဒတို့ကိုတော်လှန်ရန် ပဏာမပျိုးနေကြ သည်ကိုမူကား ဂျပန်လူထုသည် ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိကြပေသည်။

ယင်းသို့ တော်လှန်ရေးကို နိဒါန်းပျိုးနေသော အလုပ်သမားတို့ ၏ အင်အားစုကို စုစည်းနိုင်သော ပါတီမှာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဂျပန်ပြည် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီပင် ဖြစ်သည်။ အင်အားစုတစ်ရပ်အနေနှင့် ဂျပန်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ စတုတ္ထတန်းစားမျှသာ ရှိချေမည်။ သို့သော် ဆိုရှယ်လစ်နှင့် ကွန်မြူနစ်တို့မှာ ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် တို့ ဝန်မခံလိုကရှိစေ၊ မယားညီအစ်ကို ဖြစ်သည်မူကား မငြင်းသာ။ နှစ်ဦးစလုံး မာ့ခစ်၏အန္တော့ဝါသိကများ ဖြစ်ချေရကား တကယ့် တစ်မျိုး

သားလုံး၏အရေးနှင့် ရင်ဆိုင်လာသည့်အခါတိုင်း ထိုနှစ်ပါတီတို့မှာ တစ်သံတည်း ကြွေးကြော်လေ့ ရှိပေသည်။

ဤခေတ်တွင် လက်ဝဲ၊ လက်ယာဟူ၍ နိုင်ငံရေး အင်အားစု တို့ကို နှစ်မျိုးခွဲခြား၍ ပြုလေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ကား လက်ဝဲလက်ယာ ဟူသော အမည်တို့သည် ပညတ်ချက်များသာဖြစ်၍ နာမပညတ်ချက် ကိုသာ အစွဲအလမ်းမကြီးလို၊ လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ရှေးခေတ်ကို လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖက်ထားလိုသော အင်အားစုနှင့် ခေတ်၏သင်္ခါရ သဘောအတိုင်း အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်တို့၏ အစဉ်ကို မဖြတ် ဘဲ ခေတ်နှင့်အတူ ရွေ့လျားနေလိုသော အင်အားစုဟူ၍ နှစ်မျိုးသာလျှင် အဓိကဖြစ်ပေသည်။ ဤနှစ်မျိုးတွင်ခေတ်ကို နောက်ပြန်၍ ဒုန်းစိုင်း နေသော ‘လျော့လျှင် မိစ္ဆာ’ ဟူသည့် အစွန်းတစ်စွန်းလည်း ရှိသည်။ လောကြီးလွန်းသောကြောင့် ခေတ်၏ ရှေ့သို့ ရောက်နေသော “သာလျှင် ဒိဋ္ဌိ” ဟူသော အစွန်းတစ်စွန်းလည်း ရှိသေးသည်။ သို့သော် ဤ ဆောင်းပါးသည် နိုင်ငံရေးမိစ္ဆာနှင့် နိုင်ငံရေးဒိဋ္ဌိတို့၏အကြောင်းကို ရေးလိုသော ဆောင်းပါး မဟုတ်ချေရကား ယနေ့ ဂျပန်ပြည်၌ မတိုးတက် သော အင်အားစုနှင့် တိုးတက်သော အင်အားစုနှစ်ခုတို့ လွန်ဆွဲစပြုလာပုံ ကိုသာ ကျွန်ုပ်ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ပြည်၏ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် ယနေ့ ဂျပန် ဆိုရှယ် လစ်တို့နှင့် မြေအောက်စခန်းမှ လက်လျှိုကာ အလုပ်လုပ်နေကြသော ကွန်မြူနစ်တို့၏ ခြေလှမ်းကို စောင့်၍ကြည့်ရန် လိုပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်နေ့သော် ဂျပန်ပြည်၏ ကြီးစွာသော ပြောင်းလဲမှုတို့ကို ဖန်တီးပေလိမ့်မည်။

တိုးတက်သော အစိတ်အပိုင်းတို့ကို အမြဲတမ်း လှုံ့ဆော်ပေးနေ သော ဆိုဗီယက်ရုရှားသည် ဤသဘောကို ကောင်းစွာ မြင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အခွင့်ကောင်းကို အမြဲတမ်း လက်မလွှတ်သော ဆိုဗီယက် ရုရှား၏ ခေါင်းဆောင် စတာလင်သည် ပြီးခဲ့သည့်နှစ်သစ်ကူးနေ့တွင် ဂျပန်လူထုအား ရည်စူး၍ နှစ်သစ်ကူးစကား လက်ဆောင်ပါးခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဂရုပြုမိသည်ထက် အမေရိကန်တို့က ပိုမို၍ ဂရုစိုက်မိကြ ပေလိမ့်မည်။

ထိုမျှမကသေး... ဂျပန်လူထုအတွက် တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်ကို ဆိုဗီယက်ရုရှားတို့က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည့်အချက်တစ်ချက်မှာ ၁၉၅၁-၅၂ ခုနှစ်အတွက် ရူးဘယ်လ်ဒင်္ဂါး တစ်သိန်းတန် စတာလင်၏ ငြိမ်းချမ်း ရေးဆုကို ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင် အိကူမိုအိုယာမအား ချီးမြှင့်လိုက်သည့် အချက်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် ဂျပန်ပြည် နိုင်ငံရေး၏ အနာဂတ် အတွက် ထူးခြားလာနိုင်သော အချက်တည်း။

အိုယာမသည် တိုကျိုမြို့၊ ဝါဆေဒါတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်ပြည်ရှိ ဆင်းရဲသားလူထု၏ အင်အားအကြီးမားဆုံးဖြစ်သော လယ်သမားပါတီ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကား ဂျပန်နယ်ချဲ့စနစ်ရောဂါတက်နေသော အချိန် တည်း။ ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်တို့သည် မန်ချူးရီးယားကို အပိုင်စီးရန် ပြင်ဆင်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်စစ်ဘီလူးတို့ ဆွယ်ရောင်ပြနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အိုယာမ၏ အလုပ်သမား လယ်သမားပါတီသည် တစ်မျိုးသားလုံးဆိုင်ရာ အလုပ် သမား လယ်သမားလူထုပါတီနှင့် ပူးပေါင်းကာ ဂျပန်၏ စစ်ဝါဒကို အတိုက်အခံ ပြုနေသော အချိန်ဖြစ်လေသည်။

မန်ချူးရီးယားကို ဂျပန်စစ်ဘီလူးတို့က မုဒိမ်းကျင့်ပြီးသည့်နောက် ၁၉၃၂ ခုနှစ်ရောက်သောအခါ အိုယာမသည် ပြည်နှင့်ဒဏ်သင့်သော ကြောင့် အမေရိကန်ပြည်တွင် ခိုလှုံနေခဲ့ရသည်။

ထိုတစ်ချိန်လုံး၌ အိုယာမ၏ အမည်မှာ တိမ်မြုပ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင် ဂျပန်ရှုံးသောကြောင့် ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချရသော ၁၉၄၅ ခုနှစ်ရောက်ကာမှ အိုယာမသည် မိမိ၏ဒေသ ဖြစ်သော ဂျပန်ပြည်သို့ ပြန်လာနိုင်ခွင့်ရခဲ့ပေသည်။

အမေရိကန်ပြန် အိုယာမသည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၌ ဂျပန်ပြည်ကို မဟာမိတ် အာဏာပိုင်တို့ သိမ်းပိုက်ထားသော ကိစ္စကို အတိုက်အခံပြု ကာ တရားဟောလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အဖမ်းခံရသည်။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်းဆိုသကဲ့သို့ပင် လွတ်ပြန်သည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်၌ ဂျပန်ကျောင်းသားတို့သည် ဟိရောဟိတောဟု အမည်တွင်သော ဂျပန်ဘုရင်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုကာ ကျိုတို ယူနီဗာ စီတီတွင် ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။ ထိုဆန္ဒပြပွဲ၌ အိုယာမ၏ နောက်လိုက် များက လှုံ့ဆော်ပေးသည်ဟု ဂျပန်အစိုးရက စွပ်စွဲချက် ရှိလေသည်။

ဂျပန်ပြည်ကိုစွန့်၍ မယ်တစ်ရွာ မောင်တစ်မြို့ နေခဲ့ရငြားသော် လည်း အိုယာမသည် ၎င်း၏အလုပ်သမားလယ်သမားပါတီဝင်တို့အား ကွန်မြူနစ်မိတ်ဆွေများနှင့်ပူးပေါင်းကာ နယ်ချဲ့အရင်းရှင် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်တို့ကို လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စတာလင်ဆုကို ရသော အခါ သူသည် ကွန်မြူနစ်တစ်ဦးမဟုတ်စေကာမူ သူ၏ ရဲဘော်ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များအား အထူးသတိရမိသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။

အမေရိကန်စစ်တပ်များက ဂျပန်ပြည်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သော အခါ အိုယာမက “ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၌ အဏုမြူဗုံးများ လုပ်ကိုင်ရရှိထား နိုင်ခြင်းသည် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဝမ်းသာစရာဖြစ်သည်” ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် “ဆိုဗီယက်၏ အဏုမြူဗုံးနှင့် မော်စီတုံး၏ တရုတ် ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတို့သည် ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုရာဇဝင်ပြောင်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်” ဟူ၍လည်း သူက ဆိုသည်။

ဤရဲရဲတောက်စကားကြောင့်ပင်လျှင် စတာလင်ဆုကို ရနိုင်ခဲ့သည်မှာ အိုယာမအဖို့ အံ့ဩဖွယ် မဖြစ်သင့်ချေ။

သို့သော် နောင်အခါ ဂျပန်နိုင်ငံရေးသည် မည်သည့်ဘက်သို့ ယိုင်လိမ့်မည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သောအချိန်၌ အိုယာမ၏ စတာလင်ဆုသည် ဂျပန်အဖို့ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

အိုယာမသည် စတာလင်ဆုကို ရသောအခါ ဂျပန်လွှတ်တော်၏ ကောင်စီလာခေါ် အမတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခုလည်း လွှတ်တော်အမတ်ပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် နေရူး၏ ပြည်တွင်းရေးဝါဒကို သဘောမတွေ့စေကာမူ နေရူး၏ နိုင်ငံခြားရေးဝါဒကိုမူကား ချီးကျူးခဲ့သည်။

အာရှတိုက်၌ အရင်းရှင်စနစ်ရှိသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အာရှ၏ လွတ်မြောက်ရေး ဟူသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်နတ္ထိဖြစ်သည်ဟု အိုယာမက စကားပလ္လင်ခံပြီးနောက် “နေရူး၏ နိုင်ငံခြားရေးဝါဒမှာ အာရှတိုက်မှ အရင်းရှင်ခေါင်းပုံဖြတ်စနစ်ကို သံပုံးတီး၍ တောထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်” ဟု ချီးကျူးခဲ့လေသည်။

ယခုအချိန်၌ စတာလင်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးဆုသည်လည်းကောင်း၊ အိုယာမ၏ အဏုမြူ ချီးကျူးခန်းသည်လည်းကောင်း။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ များစွာ အရေးပါအရာရောက်လောက်သည် မဟုတ်။ သို့သော် ဤခေတ်ဤအချိန်၌ တည်ဆဲဖြစ်သော ဂျပန်ပြည်တွင်း နိုင်ငံရေး ပြဒါးချိန်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံရေးအပူရှိန်ကို ချိန်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အာရှလွတ်မြောက်ရေး၌ သူမပါဘဲ မပြီးနိုင်သော ဂျပန်သည် တစ်နေ့ကျသော် မည်သို့ အလားအလာရှိချေမည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြစေရန်အလို့ငှာ ဂျပန်ပြည်၏ ယနေ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကောက်နုတ်ချက်ပြု၍ ရေးသားလိုက်ရသတည်း။

လီမီး၏သတင်းများ

ကျွန်တော် ဤဆောင်းပါး ရေးရန် သတင်းဖိုင်တွဲများ လှန်လှော ရှာဖွေ နေခိုက်တွင် ဘန်ကောက်လေးပြည်ထောင် ကွန်ဖရင့်ပဏာမ ဆွေးနွေးပွဲ တို့သည် အဆုံးသို့တိုင်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သာမန်အားဖြင့် တွေးကြည့်လျှင် လီမီး၏ တပ်များအကြောင်းကို ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတင်သော်လည်း အပိုပင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သို့သော် စဉ်းစားဖွယ်နှစ်ချက်ရှိ၏။ တစ်အချက်မှာ ကျွန်တော် များဘက်မှ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်က တိကျမှန်ကန်သော အချက်အလက် များကို တင်ပြပြီးလျှင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် စကားတို့ကို ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြင့် ပဏာမ၌ ပွဲအဝင်လှစေကာမူ တရုတ်ဖြူ ဆုတ်ခွာရေးကိစ္စမှာ ပြီးမြောက်ပြီဟု မဆိုသာ။ ရှေ့ဆက်၍ လုပ်စရာအများရှိသည်။

နှစ်အချက်မှာ ဇွန်လထုတ် မြဝတီတွင် ပါရှိသော တရုတ်ဖြူ တို့၏ ကျူးကျော်စော်ကားမှုကဲ့သို့သော စာတမ်းမျိုးသည် ရာဇဝင် အမှတ် အသား၌ များစွာအသုံးဝင်လေရကား ထိုရာဇဝင်အမှတ်အသားကို ကူညီ ထောက်ပံ့ပေးသော နောက်ဆက်တွဲဟူသမျှမှာ အပိုဟု မဆိုနိုင်ရာ။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးကစ၍ တရုတ်ဖြူ ကျူးကျော်မှုတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်အခါက ပြည်ထောင်စုအစိုးရမှာ ပြည်တွင်းသူပုန်များကိုသာ အရေးထား၍ နှိပ်ကွပ်နေရဆဲဖြစ်သောကြောင့် တရုတ်ဖြူသတင်းများမှာ တိမ်မြုပ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ၁၉၄၉ မှ ၁၉၅၀ သို့ အကူးတွင် မြန်မာနယ်စပ် တရုတ်ဖြူစစ်ပြေးလှုပ်ရှားမှုတို့မှာ မသိချင်သော်လည်း မနေရသည့် အခြေသို့ ဆိုက်လာခဲ့သည်။

ဤအချိန်တွင် ဗမာ့တပ်မတော်ကား မေဂျာ ဂျင်နရယ်-လီမီး၏ အမှတ် (၈) တပ်၊ လက်ဖတင်နှင့် ဂျင်နရယ်လျူကို ချွမ်နှင့် မေဂျာ ဂျင်နရယ် မာချောရီ၏ အမှတ် (၂၆) တပ်၊ မေဂျာ ဂျင်နရယ်-လျူချင်ဆွန်း၏ အမှတ် (၉၃) တပ်တို့နှင့် စစ်ရေးပြနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကား စစ်ရေးကို ပြရုံသာ ပြနိုင်သော အချိန်ဖြစ်ရကား 'စစ်ပြေးပါ' ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တရုတ်ဖြူတို့ မြန်မာနယ်သို့ ဝင်လာသည်ကို သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်း၍ ထောင်ချထားနိုင်ရုံမျှသာ ရှိခဲ့ပေသည်။ အထူးသဖြင့် ပြည်တွင်းရန်ကို နှိမ်နေသည့် ကြားထဲတွင် တရုတ်ဖြူတပ်တို့က ဝင်၍ ရှုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ၁၉၅၀ ပြည့်၊ ဇူလိုင်လမတိုင်မီတွင် ပြည်ထောင်စုအစိုးရက ပြည်မြို့ကို သိမ်းရန် အားထုတ်သည့်အခါ တရုတ်ဖြူက တစ်မှောင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ပြည်မြို့ကို သိမ်းနိုင်ပြီဟုဆိုသော အချိန်၌ တရုတ်ဖြူရန်ကို စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိဟူ၍ ထင်မှတ်လာခဲ့ကြပေသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၄၇-၄၈ ခုနှစ်၌ ချန်ကေရှိုတ်၏ တရုတ်အမျိုးသား အစိုးရဘက်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်မှာ ရာဇဝင်အရ သူတို့ပိုင်နယ်မြေဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့သည်ကို အမှတ်ရသောကြောင့် ထိုစဉ်ကာလကပင် စိတ်မချ ဖြစ်

ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားမှ လာသော (အထူးသဖြင့် အရှေ့ဘက် နိုင်ငံများမှ လာသော) သတင်းများကို ကောင်းစွာ ရှာဖွေစိစစ်ခဲ့သည်။ ယခု ဤစိစစ်ချက်တို့သည် တရုတ်ဖြူကျူးကျော်မှု သက်သေခံ နောက် ဆက်တွဲအဖြစ်ဖြင့် အသုံးချ၍ ရကောင်းပေသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

တရုတ်ဖြူစစ်တပ်တို့သည် ယူနန်ကို စွန့်၍ မြန်မာနယ်စပ်သို့ ဝင်ပြေးလာသော်လည်း အာဂန္တူကဲ့သို့ မနေ။ အိမ်ရှင်ကို အားနာခြင်း လည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် တပ်မတော်သားတို့နှင့် တွေ့ကြလေရာ ကိုမင်တန်တပ်သား နှစ်ရာကို ဖမ်းမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျင်နရယ်- လိမီးက ဗမာ့တပ်မတော်ကို ဇွန်လ ၈ ရက်နေ့၌ ရာဇသံပေးလေသည်။ ထိုအချိန်လောက်၌ ဘန်ကောက်မြို့ 'လက်မွန်' သတင်းစာက ၂၆ နံပါတ် တပ်၏ နှစ်သောင်းကျော်မျှသော တပ်သားတို့က မြန်မာစစ်တပ်ကို တိုက် နေသည့် သတင်းရေးလေသည်။

ဤသတင်းသည် အနည်းငယ် အနယ်ထိုင်သွားသောအခါ ဘန်ကောက်မြို့မှ သတင်းအကျယ်တစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် ရခဲ့ပါသည်။

ထိုသတင်း၏ သဘောကို နားလည်ရန် နောက်ခံသတင်းကို ပြော ရဦးမည်။ အများသိကြသည့်အတိုင်း ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ၌ ကိုရီးယား အရေးတော်ပုံ ပေါ်ခဲ့သည်။ ထိုအရေးတော်ပုံပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိဘက်၊ မြန်မာ၊ အင်ဒိုချိုင်းနား၊ ယိုးဒယားတို့ကို တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ နိုင်ငံ ကွန်မြူနစ်စစ်တပ်တို့က သိမ်းပိုက်လိုက်လိမ့်မည်ဟု အနောက်နိုင်ငံ ကြေးနန်းသတင်းဌာနတို့က 'ဘေးတီး' ပေးကြသည်။

မြန်မာပြည်၌ကား... တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ ကျူးကျော်မှုကို မကြောက်ရဘဲ တရုတ်အမျိုးသားသမ္မတ ကျူးကျော်စပြုလာပြီကို ခံစား နေရသည်။ သို့သော် ယိုးဒယားက တုန်လှုပ်သော ဟန်အမူအရာကို

ပြသည်။ ယိုးဒယားသည် ကုလသမဂ္ဂကို အကြွင်းမဲ့ထောက်ခံရုံမျှမက သေး ကုလသမဂ္ဂတပ်သားများစားရန် ဆန်ကိုပင် ပေးပို့ပါမည်ဟု လောကွတ်စကား ပြောသည်။ ထိုစဉ်က ဘန်ကောက်၌ အမေရိကန် သံအမတ်မှာ ယခုလက်ရှိ အက်ဒွင်-အက်ဖ်-စတင်တန်ပင် ဖြစ်သည်။ စတင်တန်က ဝန်ကြီးချုပ်-ဖီးဘူလ်ဆွန်ကရမ်အား ဤအတွက် ကျေးဇူး တင်လှပါပြီ။ ဆန်ကို ယခု မလိုသေးပါဟု ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့ လောကွတ်စကား ပြောကြားနေချိန်၌ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တရုတ်အမျိုးသားတပ်တို့ စု၍ နေသည်ဟူသော သတင်းသည် ဘန် ကောက်၌ ပျံ့နှံ့လာရာ ယိုးဒယားတို့သည် အနည်းငယ် မနေတတ်- မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားဟန် တူသည်။ မနေတတ်-မထိုင်တတ် ဖြစ်သွား သည် ဆိုသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံကို ကျူးကျော်သောအမှုအတွက် ဟုတ် ဟန်မတူ။ မြန်မာနှင့် ယိုးဒယားနယ်စပ်၌ ဖြစ်ပွားသော အခြင်းအရာတို့ ကြောင့် ယိုးဒယားပါ အကျူးကျော်ခံရပြီးလျှင် တရုတ်ဖြူ၏ ဇာတ်ရှုပ် ထဲ ပါဝင်မည် စိုးသောကြောင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

သို့သော် တရုတ်ဖြူတပ်သားနှစ်ထောင်ခန့်တို့သည် ပြင်သစ်နှင့် နားလည်မှုကိုယူပြီးနောက် အင်ဒိုချိုင်းနားဘက်သို့ဝင်မည်ဟု ဘန်ကောက် သတင်းတစ်ရပ်က ဆိုသောကြောင့် ယိုးဒယားသည် စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့၏။

ထို ဘန်ကောက်သတင်းအရ ခြေရာကောက် ကြည့်သော် မြန်မာ နှင့် အင်ဒိုချိုင်းနားနယ်စပ်တွင် တရုတ်ဖြူတို့ ပျံ့နှံ့လာပြီး အင်ဒိုချိုင်းနား ဘက် ဝင်ကာ လက်နက်ချရန် ဟန်ပြင်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤအချိန် ၌ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရမှာ တရုတ်ဖြူ စခန်းချသည့် နေရာ တစ်ဝိုက်၌ စစ်တပ်ချရန် ကိစ္စကို ကောင်းစွာမလုပ်သဖြင့် တရုတ်ဖြူ တို့မှာ ထင်ရာကြံနေကြသည် ဟူ၍ပင် ထိုသတင်းက ဆိုထားပြန်သည်။

ဤအချိန်၌ တရုတ်ဖြူတို့ ကျိုင်းတုံ ရောက်နေလေပြီ။ မကြာမီပင်လျှင် ၎င်းတို့က တာချီလိတ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

တရုတ်ဖြူ ဤသို့ စခန်းချရာတွင် မဲဆိုင်းမြို့မှာ တပ်စွဲသော တရုတ်ဖြူများကို အမှီပြု၍ အတော်စည်ကားပြီး စီးပွားဖြစ်သည်ဟု အဆိုပါ ဘန်ကောက်သတင်းဌာနက ဆိုပြန်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ ဂျင်နရယ်-လိမီးသည် သတင်းမကြီးသေးပေ။ အရှေ့ဖျားမှ သတင်းဌာနတို့က လိမီးကို အရေးထား၍ နာမည်ဖော် မပေးသေးချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် လျှို့ဝှားသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဤအတွင်း ဖော်မိုဆာက ဘာများ လုပ်နေပါသနည်း။

မြန်မာနှင့် ဖော်မိုဆာမှာ သတင်းအဆက်အသွယ်များစွာ ရှိလှသည် မဟုတ်။ ဖော်မိုဆာကလည်း ကျိတ်ကြိနေသဖြင့် ဘာသတင်းမျှ မထွက်။ သို့သော် တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ ဖော်မိုဆာသည် 'မျှော့သွေးစမ်း' သော သတင်းများကို အမြဲတမ်း လွှင့်တတ်သည်။ ဖော်မိုဆာ၏ သတင်းပေးနည်းမှာ ဂျပန်နည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် တိုင်ပေမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် သတင်းတစ်ရပ် ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်လောက်တွင် မက်အာသာ၏ ပေါ်လစီအရ မြောက်ကိုရီးယားကို အပြုတ်ဆော်၍ ဖော်မိုဆာမှနေပြီး တရုတ်ပြည်မကြီးကို တက်ရန်အတွက် 'မျှော့သွေးစမ်း' သတင်းများကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရပေပြီ။ သို့သော် အနုစိတ် သတင်းမှာ ကောင်းစွာ မသိကြရသေးပေ။

ထိုစိတ်ဝင်စားစရာသတင်းကား တရုတ်ပြည်မကို တက်တိုက် နိုင်ရန်အတွက် အာရှတိုက်တစ်တိုက်လုံး၏ ကွန်မြူနစ်-ဆန့်ကျင်ရေး နိုင်ငံအားလုံးတို့ စုပေါင်းစည်းလုံးရမည်၊ တိုင်ဝမ် (ဖော်မိုဆာ) မှ နေ၍ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ဦးတည်း တက်တိုက်၍ မဖြစ်နိုင်ဟု ချန်ကေရှိတ်

က တိုင်ပေတွင် ထုတ်ပြောသော သတင်းဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းအရ သိရသည်ကား ထိုအချိန်၌ သင်ကြားပြီးသား တရုတ်အမျိုးသား စစ်သားငါးသိန်းရှိပြီ။ ၎င်းအနက် တစ်ဝက်ကို တရုတ်ပြည်မကြီးသို့ တက်တိုက်ခိုင်းမည်။ သို့သော် အမေရိကန် လက်နက်ပစ္စည်းရမှ တက်တိုက်မည်။ တရုတ်ပြည်မ၌ ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် သွေးပူနေတုန်း တရုတ်ပြည်မသို့ တက်၍ ဒုတိယ-စစ်မျက်နှာ ဖွင့်နိုင်မှ ကောင်းမည်ဟူလေသည်။

ဤကား အမေရိကန်ကို လက်နက်ပေးရန် စကားခေါ်ခြင်း၊ ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေးသမားများကို အဖော်ညှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ - စစ်မျက်နှာ ဖွင့်ရေးအတွက် မြန်မာနိုင်ငံ၌ တရုတ်ဖြူကျူးကျော်သမားတို့ကို ခြေကုပ်ရပြီးဖြစ်သည်ဟု ဖော်မိုဆာက သဘောပိုက်ပြီး ဖြစ်ဟန် တူလေသည်။ သို့သော် လီမီး၏ ကိစ္စကို ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖွင့်၍ ပြောခဲ့လှသောကြောင့် စောင့်ကြည့်ရန် လိုနေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလကုန်ခါနီးလောက်၌ကား တရုတ်အမျိုးသား အစိုးရ၏ ရည်ရွယ်ချက်တို့ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုသည့် အသင်းတစ်ခုသည် ထင်ထင်ရှားရှား အမည်ခံ၍ ပေါ်လာသည်။ သတင်းတစ်ရပ်အဆို၌ ဓာတ်သိတို့က ဖော်မိုဆာသာမက အခြားနိုင်ငံတို့ကလည်း ကွန်မြူနစ်-ဆန့်ကျင်ရေးအင်အားစုထဲ ဝင်နိုင်လျှင် ဝါရှင်တန်က ကူညီလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးနေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤအတွင်း 'လွတ်လပ်သော တရုတ်ပြည် အသင်း' ကို ဟောင်ကောင်မြို့၌တည်ထောင်လိုက်သည်။ ထိုအသင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဖော်မိုဆာမှအပ ဖြစ်သော အခြားနိုင်ငံတို့တွင် ရှိသည့် 'Overseas Chinese' ခေါ် ပင်လယ်ရပ်ခြား တရုတ်အမျိုးသားများကို ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲထဲသို့ သိမ်းသွင်းရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအသင်း၏ လုပ်ငန်းနှင့် ထိုအသင်း၏ တည်ရာ

ဌာန (ဟောင်ကောင်) ကို သတ်မှတ်သည့် ကိစ္စတို့ကို ကိုမင်တန်အဖွဲ့၏ ရီဖောင်းကော်မီတီ (ပြုပြင်ရေးအဖွဲ့) က ဆုံးဖြတ်ပေးသည်ဟု သတင်းအရ သိရပေသည်။

ထိုသတင်းသည် တိုင်ပေမှ လာသော သတင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့နှင့် နောက်ဆက်၍ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ပင်လယ်ရပ်ခြား တရုတ်အမျိုးသားများအား လှုံ့ဆော်ပေးရေး၌ ကိုမင်တန်၏ လက်ချက် မည်မျှပါဝင်သည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။

ဤအတောအတွင်း၌ မာဒမ်ချန်ကေရှိုတ်ကို အတွေ့မခံခဲ့သော အမေရိကန်အစိုးရသည် ချန်ကေရှိုတ်ကို ပဋိသန္ဓာရ စကားပြန်လည် ပြောကြားစ ပြုနေပေပြီ။ အမှန်မှာ ဖော်မိုဆာရှို တရုတ်အမျိုးသား အစိုးရသည် အမေရိကန်ထံမှ အထောက်အပံ့ရရန် မျှော်ကိုး၍ တရုတ် ပြည်မကို တက်တိုက်မည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဟန်ရေးဝါရေး ပြခဲ့သည်မှာ ပြကျိုးနပ်ဖို့ပင် ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်ဆန်းစတွင် ဂျင်နရယ်မက်အာသာ၏အကြံမှာ မြောက်ကိုရီးယားကို သိမ်းပိုက်၍ မန်ချူးရီးယားကို တိုက်ခိုက်ရန် အကြံဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ တိုက်ခိုက်နေစဉ်တွင် တရုတ်ဖြူကလည်း တရုတ်ပြည်မသို့ တက်လိုလျှင် တက်နိုင်စေရန် အားပေးအားမြှောက်ပြုမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျင်နရယ် မက်အာသာသည် မေဂျာ ဂျင်နရယ်-ဖောက်(ကစ်) (Major General Fox) ကို ဖော်မိုဆာသို့ စေလွှတ်၏။ ထိုအချိန်၌ တရုတ်အမျိုးသားအစိုးရ ကာကွယ်ရေးဌာနက စစ်မက်ရေးရာအတွက် လိုအပ်သော လက်နက်ပစ္စည်းတို့ကို စာရင်းပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ မေဂျာဂျင်နရယ်-ဖောက်(ကစ်) ၏ အစီရင်ခံစာမှာ တရုတ်အမျိုးသား အစိုးရကာကွယ်ရေးဌာန၏ စာရင်းအင်းတို့နှင့် ကိုက်ညီသဖြင့် မေလတွင် ဂျင်နရယ်-ချေ့စ် (General Chase) နှင့် ဒေါက်တာရေမွန်မွိုင်ယာ (Dr. Raymond Moyer)